

Liệp Ưng Hệ Liệt – Quần Hồ

Hai mặt của đồng tiền

Bảo kiếm có hai lưỡi, tiền tệ có hai mặt, đao lại khác.

Hai mặt của tiền tệ không cần biết là mình nhìn từ mặt nào, ngoại trừ hoa văn trên mặt khác biệt ra, cơ hồ hoàn toàn như nhau. Hai lưỡi của bảo kiếm không cần biết là mình nhìn từ bên nào, đều thanh phong lẫm lẫm, hàn quang chiếu rọi.

Còn đao ?

Nếu mình từ phía lưỡi đao mà nhìn, lưỡi mỏng như giấy, như biên duyên của sinh tử. Nếu mình từ phía sống đao mà nhìn, lại chững như hoàn toàn không có tính xâm lược và tính nguy hiểm, tuyệt không thể cắt thương tay mình.

Cho nên nhìn chung, đao tuy không sắc bén bằng kiếm, trì độn hơn kiếm, nhưng trên thực tế, nó lại có một mặt giảo hoạt và khéo léo ẩn tàng che giấu, giống như một hạng người trên thế giới này vậy.

Hiện tại chuyện muốn nói đến là loại người đó, cố sự của loại người đó.

Trong giang hồ đại đa số người có kiến thức đều biết Đồ Cục là một tổ chức vừa bao quát vừa nghiêm mật phi thường, những năm gần đây càng đặc biệt may mắn thuận theo chiều gió, thanh thế cơ hồ đã vượt trên những bang phái cổ xưa nhất, lại không biết nó cũng có thống khổ của nó.

Thống khổ lớn nhất của “Đồ Cục”, của con bạc, là nó nhất định phải đổ, lúc không muốn đổ cũng phải đổ, một khi có người đến đặt cá, nó phải tiếp nhận, cho dù biết rõ lần này đánh cá rất không công bằng, có khi cơ hồ đánh cá không thể không thua, nó tối đa cũng chỉ có thể ra ngạch định cao một chút, vẫn không thể không tiếp nhận.

Bởi vì nó là “Đồ Cục”, Đồ Cục không đánh cá giống như kỹ viện không tiếp khách, muốn bị người ta ruồng bỏ.

“Nói mà không làm”, “gỡ mồm mà không bán dầu”, những thứ đó đều là đại kỵ của người giang hồ.

Cuộc đánh cá Đồ Cục tiếp nhận lần này không công bình phi thường, ghi chú trong tư liệu có liên quan là:

Nhật kỳ: *mùng chín tháng chín.*

Địa điểm: *đỉnh Thương Long trên Hoa Sơn.*

Ngạch định: *đặt ba ăn một.*

Quyết đấu: *Đường Tiệp, Niếp Tiểu Tước.*

Hạng mục quyết đấu: *khinh công.*

o0o

Bay lên Hoa Sơn

Thu, mừng chín tháng chín, mặt trời lên cao.

Hoa Sơn.

Gió núi rền vang, mây đùn sương lấp, Thương Long lĩnh trên Hoa Sơn treo mình thẳng lẳng đơn độc, cao chót vót ba dặm, hai bên vách dựng, vực sâu hun hút, xa xa nhìn qua giống như một thanh đao sáng chói, tà tà đâm xuyên giữa mây trắng.

Hoa Sơn Thiên Hạ Hiểm, đây chính là chỗ hiểm nhất của Hoa Sơn, Thương Long lĩnh, ngay dưới bia Hàn Văn Công quảng sách, cũng không biết từ lúc nào đã trải ra một tấm thảm lông cừu Ba Tư màu xanh cây cỏ, giống như một ngón tay ma quái điểm xuất một mảng phúc địa xanh rờn giữa chốn cùng sơn.

Ba người ngồi bên trên, vây quanh một cái kỷ ngắn, một cây đàn tranh, một bình trà dâng.

Sương mù dày đặc giống như sữa dê vậy, ba người một tăng, một đạo, một tục, tăng theo khổ hành, tăng y ống tay áo trắng sắc mặt vàng khè, nhìn không những quanh năm không thấy dương quang mà còn hiển nhiên dinh dưỡng không tốt lắm.

Đạo sĩ theo thuần dương, giống như tổ sư “ngâm vịnh bay qua hồ Động Đình”, tu sức chĩnh khiết, tiêu sái xuất thần, sau lưng dắt một thanh trường kiếm, tua kiếm vàng chói không ngừng lất phất giữa hơi gió.

Tục lại không tục, là một lão nhân tóc trắng vụn đại hồng bào, thân người của lão vốn đáng lẽ rất cao, hiện tại tuy còng giống như con tôm, nhưng vẫn khiến cho người ta có một thứ cảm giác rất kỳ quái, chừng như bất chợt nhìn thấy một quái thú hồng hoang đã tuyệt tích từ lâu trong truyền thuyết, cho dù biết rõ lão không thể đả thương người, vẫn làm cho người ta cảm thấy một thứ yêu dị quỷ bí khó nói.

“Tiêu hồn Tiểu Thanh Y, đoạt mệnh Đại Hồng Bào”.

Nếu quả lão là Nhất Kiếm Đoạt Mệnh trong truyền thuyết, vậy một tăng một đạo kia là ai ?

Trong giang hồ người có thể tịnh khởi tịnh tọa với Đại Hồng Bào, hiện tại đã gần như hoàn toàn chết hết.

Vài người còn lại, nếu không phải là nhất đại tôn sư thì cũng là võ lâm tiền bối cực kỳ có thân phận.

Những người đó đương nhiên không thể là những kẻ khờ.

Bọn họ lại không ngại đường xa thiên lý leo lên tuyệt đỉnh Hoa Sơn ngồi dưới đất uống trà như những kẻ khờ, tại sao vậy ?

Cách bia quăng sách không xa. Dưới một vách núi xiên xẹo, có một cội cổ tùng, rễ lồi lõm quấn quanh, nhánh tàng rậm rạp như cái vung.

Một người vận hắc bào, hắc bào lụa, đi chân không, trên cổ quàng một đôi giày rơm nhiều quai màu hoàng kim hình thức rất đặc biệt, trong tay cầm một túi rượu da dê mà đám mục dân quan ngoại thích dùng nhất, nhìn giống như người đời thượng cổ vậy, đang ngồi dựa mình trên một nhánh cây, ực từng ngụm từng ngụm rượu sữa dê.

Rượu sữa dê cũng như sương mù vậy, ngòn ngọt thấm qua miệng, vào đến bụng lại biến thành một ngọn lửa.

“Nhân tu thành danh, tửu tu túy.

Tửu hậu thổ lộ, thị chân ngôn”.

Tạm dịch:

“Người nên thành danh, rượu nên say.

Lời thổ lộ sau khi say, là lời nói thật”.

Tiếng ca nào nê, lại mang theo một thứ hào tình khôn tả, giống như một cành lá nhỏ nhỏ gánh che mặt đất mênh mênh.

Người hát nhỏ phảng phất cũng đã về đến nơi sinh trưởng của mình, nơi mà mình vĩnh viễn về không được.

- Bốc Ứng.

Trên một cành lá cao hơn, chột thò ra một bàn tay như ngọc, lại dùng hai ngón tay thon thon như cành trúc mùa xuân ngắt một trái bồ đào trên chùm bồ đào cầm trên tay, bồ đào màu lợt, tươi tốt căng nhựa, nhìn giống như là giả vậy.

Người nhìn cũng giống như là giả, giống như là bạch ngọc điêu khắc thành, không ngờ cũng vận hắc bào lụa thuần chất, đầu tóc còn đen nhánh hơn, còn mềm mại hơn cả áo, đang tung bay trong gió.

Chỗ khác biệt duy nhất giữa hắc bào lụa của nàng và của Bốc Ứng là tay áo.

Trên tay áo của nàng dùng kim tuyến thêu đầy những đóa hoa tươi tắn.

“Mạnh tựa hổ báo Quan Ngọc Môn, nhẹ như phi yến Hồ Kim Tự”.

Người có chút ít kiến văn trong giang hồ đều biết nàng là tình nhân duy nhất của tay cờ bạc thiên hạ đại hào Bốc Ưng. Nữ nhân có thể ở chung ba ngày với nam nhân như Bốc Ưng cũng không có mấy ai.

Thật ra là Hồ Kim Tự thủ đoạn cao cường thu phục được Bốc Ưng ? Hay là Bốc Ưng thủ đoạn cao cường chinh phục được Hồ Kim Tự ?

Chuyện đó không ai rõ.

Bồ đào lọt vào miệng Bốc Ưng, thanh âm như chuông ngân của Hồ Kim Tự vang lên:

- Xem ra cuộc đánh cá lần này thật rất nhiệt náo, cả Lý Hồng Bào và Đổ Hoàng Sam cũng đều đến tham gia nhiệt náo.

“Bọn họ không phải đến tham gia nhiệt náo”. Bốc Ưng thốt: “Bọn họ là do Đường gia bỏ ngân lượng ra mời đến làm công chứng”.

Gã thở dài:

- Nàng nghĩ coi nếu là chuyện không thể nắm được một số bạc lớn, hồng bào lão quỷ kia làm sao chịu làm ?

- Vậy khổ hạnh tăng kia là ai ?

“Nói đến người đó cũng rất hữu danh”. Bốc Ưng tiếp lời: “Đông Hải Khổ Trúc Lâm Khổ Trúc Tự, Hòa Thượng Ăn Khổ là lão ta”.

- Nghe chàng nói như vậy, vị Hòa Thượng Ăn Khổ đó thật là rất khổ.

Hồ Kim Tự thở dài, Bốc Ưng lại đang cười.

“Kỳ thật Đông Hải xưa nay không có trúc lâm, cho dù có, hòa thượng đó cũng chưa từng đi qua, cái tên đó là do lão ta tự tạo ra”. Bốc Ưng cười: “Hơn nữa theo ta biết, hòa thượng đó cái gì cũng ăn, không chịu ăn khổ”.

Hồ Kim Tự cũng cười.

- Kỳ thật cũng không phải chỉ mình lão, trên thế giới này người như lão cũng không biết bao nhiêu mà kể, miệng khơi khơi than là phải ăn khổ, kỳ thật người thật sự ăn khổ đều là người khác, mình lại một chút cũng ăn không vô.

Vấn đề đó quá sắc nhọn, quá thâm sâu, rất dễ dàng làm thương hại đến người khác, Bốc Ưng và Hồ Kim Tự hiện tại đều rất vui vẻ, cho nên bọn họ lập tức đổi đề tài nói chuyện:

- Chàng thấy cuộc đánh cá lần này ai thắng ?

“Nàng thấy sao ?” Bốc Ưng hỏi ngược: “Nhẹ như phi yến Hồ đại tiểu thư cũng là khinh công cao thủ tuyệt đỉnh trong giang hồ, phán đoán của nàng chính xác hơn so với ta”.

Hồ Kim Tự đối với chuyện có liên quan đến khinh công quả nhiên tỏ ra rành rọt phi thường, đáp không do dự:

- Đường gia ở Xuyên Bắc và Đường gia ở Xuyên Trung tuy là huynh đệ dòng họ Đường, nhưng võ công thiện nghệ của hai nhà lại bất đồng.

Điểm đó đại đa số người trong võ lâm đều biết, Xuyên Trung Đường gia bằng vào độc dược ám khí mà danh chấn giang hồ, một khi nhìn thấy độc môn ám khí vào cái bao tay da nai chuyên dùng để phóng độc của Đường gia, đại đa số người giang hồ đều sẽ bỏ chạy còn nhanh hơn ngựa.

Xuyên Bắc Đường gia lại mạnh về khinh công, độc môn khinh công của bọn họ bay bổng tung hoành, thường dùng thân pháp đã tuyệt truyền từ lâu trong võ lâm.

- Đặc biệt quan trọng là đệ tử của Xuyên Bắc Đường gia người nào cũng nhẫn nại phi thường, đặc biệt thông thuộc quen rành hành động giữa núi non, đó đương nhiên cũng có quan hệ đến địa hình nơi bọn họ sinh trưởng từ nhỏ.

“Đúng, Thục đạo nan, khó còn hơn lên trời”. Bốc Ưng khịt mũi nói: “Đi đường xa, con nít Xuyên cứng cỏi ghê gớm”.

- Lần này người Xuyên Bắc Đường gia phái đến là Đường Tiệp, nghe nói là đệ nhất cao thủ trong đám đương kim đệ tử đời thứ hai của bọn họ, người cao to anh tuấn, ngoại hiệu xưng là “Phi Thiên Ngọc Báo Tử”.

Bốc Ưng mỉm cười:

- Một nam nhân nếu cao lớn anh tuấn một chút, trong mắt nữ nhân vô luận làm chuyện gì cũng chừng như mạnh hơn người khác.

- Còn chàng ? Lẽ nào chàng chọn Niếp Tiểu Tước ?

- Chọn Niếp Tiểu Tước có gì không đúng ?

- Niếp gia ở Tô Bắc là người của Hạ Ngũ Môn, khinh công của Hạ Ngũ Môn tuy đẹp mắt, lại không thực dụng, tôi nếu muốn cá, tuyệt không mua gã.

“Không những nàng không mua gã, người khác cũng không mua gã”. Bốc Ưng thở dài: “Trên sự thật, căn bản không có ai mua gã hết”.

- Chỉ có chàng ?

Bốc Ưng lại thở dài:

- Ta còn có cách nào khác sao ? Mọi người đều mua Đường Tiệp, nếu ta cũng mua y, vậy còn đánh cá cái gì nữa chứ ?

- Không có đánh cá, cũng là không có Đồ Cục.
- Đúng.
- Đã có Đồ Cục, chàng phải tiếp nhận người ta đặt Đường Tiệp thắng ?
- Không sai.
- Chàng đã tiếp nhận bao nhiêu ?
- Đại khái cỡ tám chục vạn lượng.
- Hoàng kim hay là bạc trắng ?
- Lần này là bạc.
- Nếu không chàng chỉ sợ phải thua đến mức cả nhà cũng không còn.
- Ai nói ta nhất định sẽ thua ?
- Lẽ nào chàng còn có cơ hội thắng ?

“Ít ít nhiều nhiều cũng còn một chút”. Bốc Ưng mỉm cười: “Chuyện làm ăn cắt cổ có người làm, chuyện làm ăn lỗ vốn không ai chịu làm, nếu thật có thua mà không có thắng, nàng cho dù có cắt cổ ta, ta cũng không làm”.

oOo

Tuyệt kế

Cuộc đánh cá lần này định giá ba ăn một, ý nói người muốn cá Đường Tiệp thắng nếu thua thì thua ba lượng, thắng chỉ thắng một lượng.

Nhưng mọi người vẫn mua Đường Tiệp, bởi vì mọi người đều nghĩ Niếp Tiểu Tước lần này không có tới một chút cơ hội thắng. Tuy cá ba ăn một, nhà cái của cuộc cá lần này vẫn có thể thua đến mức tuột quần.

Nhà cái lớn của cuộc cá lần này là Bốc Ưng.

Nhà cái lớn sẽ rất mau chóng biến thành nhà thua lớn, nhưng hiện tại gã xem ra lại vẫn nhàn nhã khoan khoái khôn tả.

Dưới cây tùng, trên tấm thảm, ba người ngồi nhâm nhi trà như ẩn sĩ, chuyện vẫn không ngờ cũng không qua khỏi cuộc đánh cá lần này, không qua khỏi hai chữ “danh lợi”.

“Bốc Ưng không ngờ chịu tiếp nhận giá định ba ăn một, ít nhiều gì chắc cũng có chút tin tưởng”. Đỗ Hoàng Sam nhíu mày: “Nhưng ta lại khơi khơi nhìn không ra gã bằng vào chỗ nào mà nghĩ Niếp Tiểu Tước nhất định sẽ thắng Đường Tiệp”.

“Cách thức bắt người ta thua có rất nhiều”. Hòa Thượng Ăn Khổ nói: “Có lẽ gã bỏ thuốc vào rượu của Đường Tiệp, khiến cho Đường Tiệp thổ tả bảy tám lần dọc đường. Có lẽ gã gài đàn bà trong tổ của Đường Tiệp, làm cho họ Đường hết hơi hết sức”.

Đỗ Hoàng Sam cười khổ:

- Chuyện như vậy thật không ngờ một hòa thượng có thể nghĩ đến được.

Hòa Thượng Ăn Khổ thản nhiên nâng chén:

- Chuyện như vậy cả hòa thượng cũng nghĩ đến được, Bốc Ưng làm sao mà nghĩ không ra.

- Nhưng gã tuyệt sẽ không làm như vậy.

- Sao vậy ?

“Bốc Ưng không phải là thứ người như vậy. Đường Tiệp cũng không phải khờ”. Đỗ Hoàng Sam thốt: “Cho dù y có khờ, người của Đường gia cũng không chịu để cho y dễ dàng bị gạt”.

Hòa Thượng Ăn Khổ nhấp một ngụm trà đắng, nhìn bộ dạng thật có vài phần giống như cao tăng.

- Còn Niếp gia ? Lẽ nào bọn họ chịu chứng kiến Tiểu Tước thua ?

Đại Lý Hồng Bào liếc xéo lão, chọt xen miệng hỏi:

- Nếu hòa thượng là người của Niếp gia, ông có cách nào đây ?

- Ta cũng không có cách gì khác, chỉ bất quá ta tình cờ biết Niếp Tiểu Trùng là trẻ sinh đôi, có một huynh đệ sinh đôi tên Tiểu Trùng. Nếu quả trước tiên cho Tiểu Trùng trốn lên núi, để Tiểu Tước chạy trước, sau đó Tiểu Trùng kịp thời xuất hiện, búng dây đàn của cây đàn tranh này, Niếp gia vậy là thắng rồi.

“Đó thật là một quỷ kế”. Lý Hồng Bào lạnh lùng thốt: “Chỉ có điều thật đáng tiếc”.

- Đáng tiếc cái gì ?

- Ông tình cờ biết Niếp Tiểu Trùng có huynh đệ song sinh, người của Đường gia lẽ nào không tình cờ biết được ?

Hòa Thượng Ăn Khổ lại hớp một ngụm rượu, cười đến trào rượu ra.

o0o

Đường gia đương nhiên đã sớm tính đến điểm đó, hơn nữa đã điều tra được Niếp Tiểu Trùng gần đây luôn ở Tế Nam, bọn họ thậm chí còn ước định sáng sớm mừng chín tháng chín, Niếp Tiểu Trùng phải lên Vân Môn Lâu ở Tế Nam thành gập mặt, nếu Tiểu Trùng không đến, cuộc cá này coi như Niếp gia thua.

“Thực Trung Đường gia làm chuyện gì đều luôn luôn không để rơi một hạt nước”. Hồ đại tiểu thư cũng không nhịn được cười: “Tuyệt kế đó thật hòa thượng làm sao có thể nghĩ ra chứ”.

Bốc Ưng cũng cười, cười lại chừng như có bộ dạng bí hiểm, Hồ đại tiểu thư đương nhiên nhìn thấy được:

- Chàng cười gì vậy ? Có phải lại có chủ ý quỷ quái gì không ?

- Ta chỉ bất quá đột nhiên phát hiện danh môn đại phái có tính toán ngàn vạn lần cũng không tính được Hạ Ngũ Môn nói gì.

“Đường gia hành sự tuy không để rơi một giọt nước, bên thật sự chiếm tiện nghi lại vẫn là Niếp gia”. Bốc Ưng giải thích: “Niếp Tiểu Trùng lần này đi đến Tế Nam, không cần biết là hắn đi làm chuyện gì, đều nhất định có thể mã đáo thành công, bình an trở về”.

- Sao vậy ?

- Bởi vì lần này hắn tìm được một thế lực chống lưng vạn vô nhất thất, bảo đảm thiên hạ thái bình.

Hồ đại tiểu thư chung quy đã hiểu thấu.

“Vì cuộc đánh cá lần này, người Đường gia phái đến Tế Nam nhất định lúc nào cũng giám thị hắn, người ta cũng không rõ là chuyện gì, nhất định nghĩ hắn mời cao thủ của Đường gia đến bảo vệ, còn có ai có thể động đến hắn ?” Đại tiểu thư cười ngất: “Xem ra Niếp gia Tiểu Tước và Tiểu Trùng đều không phải là đèn cạn dầu”.

Bốc Ưng chợt hỏi nàng:

- Nàng có biết năm môn phái năm xưa đã bị võ lâm cửu trưởng lão biếm vị Hạ Ngũ Môn, cho đến hiện nay còn lại bao nhiêu môn không ?

- Lẽ nào chỉ còn lại một môn Niếp gia ?

“Không sai chút nào, chỉ còn lại một mình bọn họ”. Bốc Ưng thở dài: “Sau khi một môn phái bị biếm vị Hạ Ngũ Môn, muốn sinh tồn thật là chuyện rất không dễ, năm xưa chín vị sứ giả nếu quả nghĩ đến điểm đó, có lẽ sẽ không vì chuyện mấy nhà bọn họ dùng ‘Kê Minh Ngũ Cổ Phẫn Hồn Hương’ mà biếm vị Hạ Ngũ Môn”.

Thanh âm của gã phảng phất vẫn rất lãnh đạm, hững hờ nói tiếp: “Có những môn phái tuy không dùng mê hương ám khí, chuyện làm ra lại còn ghê gớm hơn bọn họ nhiều”.

Hồ đại tiểu thư ngưng thị nhìn gã”

- Tôi biết chàng luôn luôn tội nghiệp bọn họ, chỉ tiếc Niếp gia cuộc đánh cá này vẫn chỉ có thua mà không có thắng.

Bốc Ưng cười lạnh:

- E rằng vị tất.

Lúc đó, có một bóng người từ trên vách đá Thương Long lĩnh bay lên, lộn bốn năm vòng như vượn, thân pháp cân đầu thô lậu chợt biến thành khinh linh kỳ diệu, như một con yến tử bay qua bức màn, rơi xuống lại biến vị “Tế Hung Xảo Phiên Vân”, phiêu dật nhẹ nhàng rơi trên tấm thảm như cỏ xuân, cúi người búng dây đàn.

Chỉ nghe “tang” một tiếng, âm thanh ngân vang, âm hưởng truyền giữa núi non mây mù, trên ngón tay không ngờ mang theo một thứ nội lực cực kỳ âm nhu.

Nhìn lại người khải đàn, thân người thanh tú, khuôn mặt gầy gò thần tình phảng phất kéo theo vài phần sợ sệt, chỉ có đôi mắt hắc bạch phân minh bắn ra những tia sáng linh mãnh, hiển lộ thông minh tuyệt đỉnh.

Hồ đại tiểu thư nhin không được thất thanh hô lên:

- Là gã.

“Phải, là gã, Niếp Tiểu Tước, Tiểu Tước Nhi”. Bốc Ưng cố ý lãnh lãnh đạm đạm thốt: “Người của Hạ Ngũ Môn lần này không may thắng một lần rồi”.

Cho đến nhiều năm về sau, Bốc Ưng vẫn kể với người ta rằng ngày hôm đó trên tuyệt đỉnh Hoa Sơn, chuyện làm cho gã khó quên nhất là Đại Lý Hồng Bào đột nhiên đứng dậy, đi đến trước mặt gã, dùng một thái độ rất nghiêm túc, rất cung kính nói với gã:

- Bốc tiên sinh, người thật có nghề, ta bội phục người.

Bốc Ưng sau này còn kể với người ta:

- Lần đó đại khái đã gần ba chục năm Lý Hồng Bào lần đầu tiên xưng hô người khác là “tiên sinh”, lần đó rất có thể là lần cuối cùng trong đời lão.

“Còn sau đó ?” Có người hỏi Bốc Ưng: “Sau đó ra sao ?”

“Sau đó ta đương nhiên theo Niếp Tiểu Tước đi uống rượu ăn mừng, lúc bọn ta đi, người của Đường gia một mực ở đó theo dõi ta”. Bốc Ưng cười: “Nếu nhãn quang của người của Đường gia cũng có độc như ám khí của bọn chúng, hôm đó ta nhất định đã trúng độc mà chết”.

Hồ đại tiểu thư thở dài:

- Lần đó ta thật rất tội nghiệp bọn chúng, bởi vì ta cũng như bọn chúng, thủy chung không hiểu được Bốc Ưng thật ra bằng vào điểm nào mà tính đúng Niếp Tiểu Tước có thể thắng.

Sau này lại có người hỏi Niếp Tiểu Tước: “Nói thành thật, khinh công của người với Đường Tiệp thật ra ai mạnh hơn ?”

- Là y mạnh hơn.

- Thế lực ai mạnh hơn ?

- Là y mạnh hơn.

- Nhưng người lại thắng cuộc cá đó.

- Xem chừng là vậy.

- Khinh công của y hơn người, thế lực của y hơn người, người làm sao mà thắng được y ?

Niếp Tiểu Tước không trả lời, cười cười có chút không giống như một con chim sẻ, mà lại có chút giống như một tiểu hồ ly.

oOo

Uống rượu mừng

Tối chiều mừng chín tháng chín đó, ở chân núi Hoa Sơn cất rạp dựng trại kết đèn rực rỡ, đặt xếp mấy chục bàn, đều là những người cá Đường Tiệp thắng muốn tổ chức ăn mừng cho Đường Tiệp và Đường Đĩnh.

Giang hồ hảo hán từ các nơi đến, vừa quá ngạc đã bắt đầu uống rượu, vừa uống vừa đợi, đợi tin vui.

Nhưng tin tức từ trên núi truyền xuống lại không tốt mấy, người lên núi trước khải đàn không ngờ lại là Niếp Tiểu Tước, sao lại có thể được ? Cục trường hoan lạc tuy có hơi lúng túng, mọi người lại vẫn còn bán tín bán nghi.

Đợi đến khi cao thủ Đường Môn từ Xuyên Bắc đến chủ trì cuộc đánh cá lần này là Đường Đĩnh từ trên núi xuống, tin tức mới được hoạch chứng.

“Đường Tiệp đã thua rồi, y đã lẳng lặng bỏ đi, không biết hành tung”.

Sắc mặt Đường Đĩnh tuy trầm trọng, lại vẫn đứng thẳng lưng, giống như một ngọn thương vậy.

Cao thủ Đường gia đại đa số đều như vậy, lúc thắng như vậy, lúc thua cũng như vậy, không như như Đường Tiệp, thua là lẳng lặng bỏ đi, Đường Tiệp thật không khác gì câu nói Sở Lưu Hương đã từng nói: “Người luyện kinh công giỏi tình cảm luôn yếu đuối hơn, đó đại khái là vì phản ứng của hạng người đó cũng lý tính mau mắn hơn”.

Kinh công của Sở Hương Soái hiệu xưng thiên hạ đệ nhất, ngôn luận của Sở Hương Soái đối với phương diện đó ít nhiều gì cũng luôn có đạo lý.

Hà hưởng chính Sở Hương Soái là người tình cảm rất yếu đuối.

Đường Đỉnh sau khi đi xuống từ trên núi, lập tức đã chứng thực hai chuyện.

--- Đường Tiệp quả thật đã thua, thua Niếp Tiểu Trùng trọn ba trăm chỉ.

Thời gian búng tay là “một chỉ”, ba trăm chỉ là một đoạn thời gian rất dài, phương pháp tính toán thời gian đó nghe nói cũng là do Sở Hương Soái sáng tạo ra, tuy không đi vào trường lớp, trong giang hồ lại đã dần dần có người bắt đầu sử dụng.

--- Niếp Tiểu Trùng quả thật vẫn còn ở Tế Nam, sáng sớm hôm nay Đường Đỉnh còn tiếp nhận được phi cấp truyền thư của Đường Môn đệ tử đã được phái đến Tế Nam, hơn nữa còn nói Tế Nam phủ gần đây phát sinh ra liên tục những vụ án hung sát rất thần bí, chùng như còn có liên quan đến Niếp Tiểu Trùng, cho nên tạm thời chưa đi được.

Mấy chuyện đó tuy khiến cho người ta bàn tán gần lở miệng, nhưng đầu bếp đã đến, rượu thịt đã chuẩn bị xong, cơm canh vẫn phải ăn, chỉ bất quá ăn một cách bất minh bất bạch.

Bữa tiệc mừng đó, người thắng và người thua chân chính không ngờ đều không rõ đang ở đâu, cả bóng dáng cũng không thấy.

Bọn họ đang ở đâu ?

oOo

Cuộc đánh cá lần này, người thắng lớn đương nhiên là Bốc Ưng, giờ phút này con chim ưng đó còn dẫn theo một con chim sẻ bay vào một con hẻm dơ tối, trong con hẻm dơ tối có một quán nhỏ, bức màn vải bố dày cộm đã bị khói dầu nhuộm đen thui.

Hồ đại tiểu thư bình thời thích sạch sẽ nhất không ngờ cũng đi theo, gần đây nàng xem chùng đã quyết ý phải theo sát Bốc Ưng.

Một nữ nhân gần ba mươi có thể hạ định quyết tâm như vậy cũng không phải là hư hỏng gì.

Trong cái quán nhỏ chỉ có ba cái bàn vuông làm bằng gỗ dương đã chùi đến bạc trắng, tiếng dao kéo lục đục trong nhà bếp, đồ ăn đã bung lên bàn.

Bốc Ưng nhìn quanh, không thấy khách nhân nào khác, lập tức hỏi:

- Y đang chiên đồ ăn ?

Niếp Tiểu Tước cười cười gật đầu:

- Hôm nay tâm tình của y đặc biệt tốt, nhất định muốn tận tay xuống nhà bếp.

Bốc Ưng lập tức tròn mắt cười tươi, bộ dạng còn tươi vui hơn cả thắng tám chục vạn lượng.

“Quá hay, thật là quá hay”. Gã hít một hơi sâu: “Món ăn hôm nay có phải là chiên trứng gà không ?”

“Phải, là chiên trứng gà”. Tiểu Tước cười: “Đây là quy củ lâu đời của y, muốn uống rượu, trước hết phải chiên đĩa trứng”.

Bốc Ưng cười lớn, đại tiểu thư lại không khỏi lắc đầu, “y” đang chiên đồ ăn đó thật ra là ai ? Chiên trứng thì sao chứ ? Nghe nói người lớn tuổi sẽ biến thành hay nói xàm, tuổi tác của Bốc Ưng quả thật không nhỏ, không trách gì gần đây gã xem chừng càng lúc càng lạ lùng.

Trong lòng đại tiểu thư đang hồ tư loạn tưởng, một đĩa trứng chiên đã bung lên tới bàn, trứng vàng tươi, bên trên điểm tuyết mùi dóa hoa hành xanh rờn, thơm, nồng, mềm, nhẵn, Hồ đại tiểu thư vốn chỉ chuẩn bị ăn một miếng, một miếng nhỏ thôi, nhưng vừa xong một đĩa, mắt và đĩa cũng không rời khỏi đĩa trứng chiên đó.

Tiếp theo, cà dòn thịt, tim bò hun khói, đậu hủ dòn tôm, đậu bắp xào, từng đĩa từng đĩa bung ra, tuy đều là những món ăn gia đình thường ngày, nhưng mỗi một thứ đều đầy đủ sắc, hương, vị, chỉ có tay nghề thật sự mới có thể nấu đồ ăn như vậy, cũng chỉ có tay nghề thật sự mới có thể ném được tư vị của những món đồ ăn đó.

Cả Hồ đại tiểu thư cũng cảm thấy không thể không bội phục “y”.

“Y” là ai ? Nhìn bộ dạng khi Bốc Ưng nói đến “y”, không những thần thần bí bí, còn có chút quỷ quỷ quyết quyết.

Đợi đến khi “y” rửa tay lau mặt sạch sẽ, cười cười đi từ trong nhà bếp ra, Hồ đại tiểu thư mới thật sự thất kinh.

Vị tiên sinh “y” chiên trứng trong nhà bếp nếu không phải là Niếp Tiểu Tước, thì còn là ai được chứ ?

o0o

Bí mật

Không cần biết là sao, trên thế giới này chỉ có một Niếp Tiểu Tước, nếu nói người chiêm trúng là Niếp Tiểu Tước, vậy người hồi nãy khảy đàn trên đỉnh núi, lại theo bọn Bốc Ưng đến đây là ai ?

Hồ đại tiểu thư nhìn nhìn “y”, lại nhìn nhìn Niếp Tiểu Tước.

- Người nhất định là Niếp Tiểu Trùng, nguyên lai người lén từ Tế Nam chạy về đây.

“Tôi không phải là Tiểu Trùng, Tiểu Trùng đang ở Tế Nam”. Người kia nói rất thành thật: “Tôi là Tiểu Vô”.

- Tiểu Vô ?

“Không sai, Tiểu Vô”. Người đó đáp: “‘Vô’ ý nói ‘không có’”.

- Không có cái gì ?

“Không có tôi”. Người đó đáp: “Trên thế gian có Tiểu Tước, có Tiểu Trùng, nhưng không có Tiểu Vô”.

- Ý tứ “không có Tiểu Vô” là không có người ?

- Không sai.

- Đã không có người, vậy người là ai ?

“Tôi chỉ bất quá là một người căn bản không tồn tại”. Y không những không có chút bộ dạng bi thương, trái lại còn cười rất khoan khoái: “Người ta cũng không biết trên thế giới này còn có một người như tôi tồn tại”.

Y càng nói càng hồ đồ, Hồ đại tiểu thư lại đã hiểu thấu.

Niếp gia nguyên lai là anh em sinh ba, Tiểu Tước, Tiểu Trùng, Tiểu Vô, nhưng trong giang hồ lại chỉ biết hai trong số, Tiểu Vô căn bản chưa từng lộ diện. Đến lúc thật sự quan trọng mới xuất hiện, khiến cho người ta không rõ đầu đuôi ra sao. Cuộc đánh cá rối loạn này, nan đề đã giải quyết.

Kỳ thật ba huynh đệ đó thật ra ai là Tiểu Vô ? Ai là Tiểu Trùng ? Ai là Tiểu Tước ? Có lúc chỉ sợ cả chính bọn họ cũng không biết rõ.

Hồ đại tiểu thư thở dài nhẹ nhàng:

- Bốc Ưng, hiện tại tôi cũng phải bội phục chàng, nguyên lai chàng đã sớm biết cuộc cá này bọn họ không thể thua.

Bốc Ưng mỉm cười:

- Ta đã có nói qua, nếu biết rõ có thua mà không có thắng, cho dù có đập bể đầu ta, ta cũng không đi đánh cá.

“Chàng vẫn có thể đi đánh cá, bởi vì chàng là đồ đồ, con bạc trời sinh”. Hồ đại tiểu thư buồn bã thốt: “Nếu nhất định phải đợi đến khi chín chắc mười ổn mới đi đánh cá thì không thể coi là đồ đồ nữa”.

Niếp Tiểu Tước cũng thở dài:

- Câu nói đó thật là danh ngôn chí lý thiên cổ bất di, mọi người đều nên ghi nhớ trong lòng mới phải.

Bốc Ưng vẫn đang cười:

- Kỳ thật ta cũng không thể coi là một con bạc được, ta còn chưa đủ tư cách.

- Chàng chưa đủ tư cách ? Ai mới đủ tư cách ?

“Quan Nhị, Quan Ngọc Môn”. Bốc Ưng đáp: “Ta vốn nghĩ lần này y nhất định sẽ đến”.

Chỉ cần có cơ hội có thể đánh cá với Bốc Ưng, Quan Nhị quả thật chưa bao giờ chịu bỏ qua.

“Quan Nhị gia lần này đang ở Tế Nam phủ, xem chừng cũng như Tiểu Trùng, bị trói vào mấy vụ án hung sát kia”. Niếp Tiểu Tước nói: “Đêm hôm qua tôi nhận được thư bồ câu đưa tới của Tiểu Trùng, nghe nói hung thủ bị bắt giữ chính là cháu ruột của Quan Nhị gia, con trai độc nhất của Quan gia Tam cô nãi nãi, Trình Tiểu Thanh”.

“Trình Tiểu Thanh ?” Bốc Ưng nhíu đôi mày dày: “Trình Tiểu Thanh có thể giết người sao ? Ta không tin”.

“Nghe nói người hấn giết không chỉ là một người, hơn nữa bị bắt giữ ngay hiện trường hành hung”. Tiểu Tước nói: “Người phá án nghe nói là đương kim đệ nhất cao thủ của Lục Phiến Môn, tổng bộ Hình bộ Lăng Ngọc Phong”.

Đôi mày dày của Bốc Ưng càng nhíu chặt, qua một hồi rất lâu chợt hỏi:

- Chính đường của Tế Nam phủ có phải họ Phan ?

“Đại khái là vậy”. Niếp Tiểu Tước đáp: “Nghe nói ông ta vốn là tuần án chín tỉnh, khâm tứ thượng phương bảo kiếm, có thể tiên trăm hậu tấu”.

- Ông ta đã chém Trình Tiểu Thanh ?

- Tạm thời còn chưa, nhưng cũng sắp rồi.

Bốc Ưng chợt đứng vụt dậy:

- Đi, bọn ta đi Tế Nam, ở đó đang có hí đài rất hay, bọn ta sao lại không đi xem xem chứ ?

Niếp Tiểu Vô luôn luôn rất ít khi mở miệng bỗng cười cười:

- Ưng ca nếu muốn đi gặp Quan Nhị gia, e rằng bất tất phải đi đến Tế Nam nữa.

Lúc đó Quan Nhị đã đến Hoa Sơn, đã đến cái rạp lớn cất dưới chân núi, uống rượu một cách phóng túng, uống còn nhiều hơn cả lúc y ăn.

oOo

Kỷ lục kinh người

Niếp gia thật là một gia tộc rất thân bí, thường hay dùng những phương pháp vừa kỳ dị vừa quỷ bí làm ra những chuyện người ta vĩnh viễn vô phương biết rõ, vô phương giải thích.

Sự kiện Quan Nhị có thể coi là một thí dụ rất tốt, Bốc Ưng từng hỏi Tiểu Vô:

- Người nói Quan Nhị đã đến ? Y đến bao giờ ?

- Mới đến.

- Người biết y đã đến từ hồi nào ?

- Hồi này.

- Hồi này là khi nào ?

- Là lúc ông đề khởi đến Phan đại nhân.

- Lúc đó có người liên lạc tin tức với người ?

- Phải.

Bốc Ưng cười:

- Mắt ta tuy không mấy sáng, nhưng ta không phải bị mù. Tai ta tuy không mấy thính, nhưng ta không bị điếc. Lúc đó có người liên lạc với người, sao ta lại không biết được ?

Gã đương nhiên là không dui không điếc, gã có đôi mắt như ưng, đôi tai như hổ, thậm chí còn có cảm quan thứ sáu của loài lang, nhưng gã lúc đó quả thật không cảm thấy gì hết.

Nhưng gã cũng biết Niếp Tiểu Vô quyết không phải là người nói láo, cho nên gã càng hiếu kỳ, cho nên mới hỏi truy hai ba lần:

- Tại sao ? Sao ta không biết chút nào hết ?

Niếp Tiểu Vô chung quy đã hồi đáp, trả lời rất hay, y nói:

- Ứng ca không biết bởi vì Ứng ca không phải là người của Niếp gia, Niếp gia còn có rất nhiều chuyện cổ quái, Ứng ca đại khái cũng không thể biết được.

Y còn bổ sung một hồi:

- Nói một cách nghiêm khắc, chuyện của Niếp gia, trên thế giới này căn bản hoàn toàn không có một ai biết, cả huynh đệ bọn tôi cũng không ngoại lệ.

Bốc Ứng lại cười, tiếng cười lại khôi phục niềm hào sảng khoan khoái.

“Không cần biết là sao, ta chỉ cần biết một chuyện là đã đủ rồi”. Gã tự giải thích: “Ta chỉ cần biết Niếp gia huynh đệ là bằng hữu của ta, đến đêm ta ngủ cũng rất là an giấc”.

Còn Quan Nhị ? Quan Nhị nếu đã đến phụ cận Hoa Sơn, giờ phút này đang ở đâu ?

“Huynh đệ các người là một dạng người, Quan Nhị lại là một dạng người khác hoàn toàn khác biệt”. Bốc Ứng thốt.

- Y là dạng người nào ?

“Trên thế giới này còn có dạng người nếu y là bằng hữu của mình, mình đến đêm đừng hòng ngủ ngon”. Bốc Ứng đáp: “Đó không phải là vì mình sợ y đợi mình ngủ mới đến hại mình, mà là vì giờ giờ phút phút đều lo lắng cho y, sợ y sẽ làm ra những chuyện rắc rối”.

- Quan Nhị lẽ nào là dạng người giờ phút nào cũng đều phải khiến cho bằng hữu lo lắng cho y ?

“Y là vậy”. Bốc Ứng thở dài, lại nói tiếp: “Người đó hơn mười tuổi đã thành danh, bằng vào thần lực và một đôi thiết chưởng tung hoành giang hồ mấy chục năm, nghe nói cả đời chưa từng gặp địch thủ, kỳ quái là một người như vậy có lúc chuyện làm ra lại còn vụng về hơn cả một đứa bé”.

- Ứng ca là bằng hữu của y ?

- Ta không phải là bằng hữu của y, ta chỉ bất quá là người tháp tùng của y.

- Người tháp tùng ? Người tháp tùng là sao ?

- Người tháp tùng có rất nhiều dạng, uống rượu phải có người tháp tùng uống rượu, nói tào lao cần có người tháp tùng nói tào lao, đánh bạc cũng phải có người tháp tùng đánh bạc, một người sống trên thế gian này, muốn sống khoan khoái vui vẻ một chút, vạn vạn lần không thể thiếu một người tháp tùng giỏi.

- Chỉ tiếc muốn tìm một người tháp tùng giỏi còn khốn khó hơn là tìm một bà vợ tốt.

- Quả thật khốn khó hơn nhiều.

“Cho nên Ưng ca quyết không thể để một người tháp tùng tốt như vậy thương tâm khó chịu, càng không thể để y tao ngộ những gì vượt ngoài ý liệu”. Niếp Tiểu Tước hỏi Bốc Ưng: “Tôi nói có đúng không?”

- Đúng, đúng cực kỳ.

“Ưng ca đương nhiên cũng đã tính ra hiện tại y đang ở chỗ nào”. Niếp Tiểu Tước mỉm cười nói tiếp: “Nếu quả Ưng ca không biết, cũng không thể làm người tháp tùng tốt của y”.

Niếp Tiểu Vô thốt:

- Một người chết đại khái không thể có khoái lạc gì.

- May là y nhất thời bán khắc còn chưa chết được.

Niếp Tiểu Vô cũng cười:

- Có người tháp tùng tốt như Ưng ca, muốn chết đại khái cũng chết không được.

oOo

Quan Nhị hiện tại xem chừng quả thật có ý muốn chết cho rồi, bởi vì y cơ hồ đã đắc tội hết với toàn bộ võ lâm hào kiệt khó lòng quấy nhiễu đắc tội nhất.

Có thể trong một thời gian ngắn ngủi đắc tội với bao nhiêu người như vậy tịnh không phải là chuyện dễ dàng gì, nhưng Quan Nhị có thể làm được.

Về phương diện này, y xem chừng rất rành, loại nhiệm vụ như vậy e rằng không có ai có thể hoàn thành một cách khoái trá hơn y.

Căn cứ theo thống kê của người ta, vào ngày đó, đêm đó, trong rạp giảng dưới Hoa Sơn, chưa tới một tuần trà ngắn ngủi, tối đa chỉ bất quá nội trong thời gian người ta uống một tuần trà, y tổng cộng đã lật đổ mười bảy cái bàn, quăng bảy chục cái tô, hai trăm lẻ ba cái chén, hai trăm hai mươi mốt chén rượu, khoảng ba trăm cái đĩa, hơn nữa còn đập nát bốn mươi hai cái ghế, còn quật sập ba cái bàn tròn lớn bên ngoài.

Ngoài ra y không ngờ còn đánh lộn, đánh gãy mũi hai mươi chín người, đánh gãy răng sừng miệng ba mươi bốn người, răng rơi rớt dưới đất tổng cộng có một trăm sáu mươi lăm cái.

Kỷ lục đó cho dù không phải là tuyệt hậu, cũng là không tiền, cả Bốc Ưng cũng không thể không bội phục.

“Có lúc ta cảm thấy con người đó đơn giản giống như có mười bảy mười tám đôi tay vậy”. Bốc Ứng nói: “Lúc y ăn, lại chùng như có mười bảy mười tám cái miệng, còn có vị khẩu cỡ mười bảy mười tám người”.

Vị khẩu của Quan Nhị xem chừng vĩnh viễn đều khỏe, đối diện đám đông muốn xé toạt y thành từng mảnh nhỏ, không ngờ vị khẩu của y vẫn khỏe như trước.

Sau khi sáng tạo ra kỷ lục nhắc đến này giờ, y ăn trọn một con gà luộc, một con vịt hấp sữa, hai tô súp vi cá, một chén cơm bát bảo, hai mươi tám cái bánh bao.

Trong đám người đối diện y, tối thiểu có hai chục hảo thủ có thể giết người trong nháy mắt.

Xéo xéo đối diện triền núi còn có ba người ngồi trên tấm thảm xanh rờn như cỏ xuân, một tảng, một đạo, một tục, một bình trà, một bầu rượu, đĩa hoa quả, như một bức đồ họa.

Trên triền núi sau lưng y, trong bóng tối mà cả ánh sao và ánh đèn cũng chiếu không tới, có một bóng người cô độc ngồi soạc hai chân trên một phiến đá, đôi mắt sáng ngời, đôi tay cứng như sắt, trên một bàn tay cơ hồ to hơn bàn tay của người bình thường gấp bội xách một bao rượu da dê đặc biệt lớn, trong bóng tối âm trầm nhìn giống như một hung sát do địa quỷ và thiên ma hỗn hợp thành.

--- May là không có ai nhìn thấy đao của gã, đao của gã giắt bên hông.

Đám cao thủ có thể giết người trong nháy mắt kia đương nhiên cũng có binh khí giắt bên hông.

Hông mềm thông thường đều là chỗ người giang hồ che giấu binh khí, hông của người giang hồ đều mềm mại như rắn.

“Xà Yêu”. Quan Nhị chột bỏ chén đậu phộng rang xuống, di chuyển mục quang trừng trừng nhìn một trung niên nhân vai rộng lưng dài vận cẩm y đứng đối diện, hét: “Xà Yêu Đinh Nhân Tuấn, thiện nghệ độc châm, nhuễn công, súc cốt, cầm nã, tài nghệ không tồi, là một trong ba đại cao thủ trong Ứng Sơn Quần Đạo”.

Quan Nhị hỏi hấn:

- Đinh Nhân Tuấn đó có phải là người không ?

“Phải”. Người đó không ngờ còn có chút cốt khí, không những thừa nhận danh hiệu của mình, mà còn nói: “Kỳ thật ngoại hiệu thật sự của ta là Xích Luyện Xà Yêu”.

Xích luyện xà tuy không thể coi là một loại tối độc trong số các loại độc xà, lại có thể coi là một loại hữu danh nhất trong số các loại độc xà.

- Rất hay, cái tên Xích Luyện Xà Yêu rất xứng với người, nếu là Đại Mãng Xà Yêu thì sao ?

Đình Nhân Tuấn cao ngạo:

- Nếu là Đại Mãng Xà Yêu, vậy thì vô lý mất hứng thú quá.

Đình Nhân Tuấn cười khằng khặc, tiếng cười của Quan Ngọc Môn chấn động màng nhĩ, hai người đều cười, một dương cương, một âm nhu, nghe khiến cho người ta toàn thân mồ hôi lạnh da gà đều nổi lên hết.

May là tiếng cười của Quan Nhị rất mau chóng ngưng dừng, lại hỏi Đình Nhân Tuấn:

- Người đã từng giết người ?

- Thỉnh thoảng.

- Đã giết bao nhiêu người ?

“Không quá ba người”. Đình Nhân Tuấn cười âm trầm: “Mỗi ngày không quá ba người”.

Quan Nhị lại đĩnh đĩnh nhìn hấn cả nửa ngày, bỗng cười cuồng dại:

- Tốt, đó là tập quán tốt, mỗi ngày chỉ giết ba người, không quá nhiều, cũng không quá ít.

- Có lúc ta thỉnh thoảng cũng phá lệ, giết bảy tám chín người.

- Xem ra số người người giết tổng cộng cũng cỡ một hai trăm ?

- Chỉ có nhiều hơn chứ không ít hơn.

- Còn người ? Người có chết chưa ?

“Ta xem chừng còn đang sống”. Đình Nhân Tuấn đáp: “Người chết hình như không thể nói chuyện”.

Hấn vẫn đang cười âm trầm, bởi vì hấn chưa nhìn thấy biểu tình của Quan Nhị đã biến đổi, toàn thân đều chừng như đã có biến, trên tay gân xanh vồng lên, mắt giăng đầy những tia máu đỏ ngẫu li ti.

Đó là dấu hiệu trước khi sát nhân, rất nhiều người trước khi sát nhân đều sẽ biến thành bộ dạng như vậy.

Khoảng cách giữa Quan Nhị và Đình Nhân Tuấn vốn không những còn cách hơn hai trượng, hơn nữa còn cách một cái bàn tròn, nhưng hiện tại tay của hấn đột nhiên nghe “lách cách” một tràng thanh âm như tiếng pháo tre nổ, chỉ nhìn thấy một bóng người dài thượt lẳng không thoáng chớp, sau một cơn gió đong đưa ống tay áo, lại nhìn thấy Quan Nhị đã trở về chỗ ngồi.

Chỉ bất quá lần này y không ngồi xuống, một chân đứng trên đất, một chân đạp trên ghế, một tay cầm nửa con gà luộc, một tay cầm một cánh tay.

Cánh tay của Đinh Nhân Tuấn.

Mới hồi nãy cứng cõi, hiện tại cả người thật sự giống như một con độc xà uốn khúc, uốn khúc phủ phục trên cái bàn tròn trước mặt Quan Nhị, một cánh tay đã bị Quan Nhị xé toạt đến tận sau lưng.

Thanh âm Quan Nhị khàn khàn:

- Người này giết một hai trăm người không ngờ còn sống nhăn, không ngờ còn dương dương đắc ý.

Thanh âm của y không những tê khản mà còn bi thương:

- Có người tối đa chỉ giết bốn năm người đã phải chết, hơn nữa không thể không chết.

Quan Nhị hét lớn:

- Như vậy có công đạo hay không công đạo ?

Không ai trả lời, không ai mở miệng, qua một hồi rất lâu, xéo xéo đối diện trên triền núi có một người thở dài:

- Lão phu năm nay đã tám mươi ba, cuối cùng mới minh bạch một chuyện.

Người nói chuyện hữu khí vô lực, hồng bào mặc trên người lại tươi tắn như thiếu nữ, trên khuôn mặt khô cần vàng khè không ngờ lại giống như có thoa phấn.

“Hồng bào lão quý, ông đang nói gì đó ?” Quan Nhị hét hỏi: “Ông minh bạch chuyện gì ?”

“Ta cuối cùng đã minh bạch trên thế giới thật có rất nhiều gốc tử giống như người vậy”. Đại Lý Hồng Bào bình thản đáp: “Bởi vì chỉ có thứ gốc tử như người mới có thể đòi công đạo trên thế giới này”.

- Lẽ nào trên thế giới này không có chuyện công đạo ?

- Có thì có, thí dụ mà nói, chuyện người nói hồi nãy có công đạo hơn một chút so với chuyện khác.

“Ông biết chuyện gì chứ ?” Quan Nhị hỏi, hỏi tuy có hơi khờ khạo, đương thời lại không thể không hỏi.

“Đinh Xà Yêu giết cả trăm người vẫn cao hứng mà sống, cháu của người Trình Tiểu Thanh chỉ bất quá giết bốn năm người, còn chưa phân định rõ ràng có phải thật là do hấn giết hay không đã bị phán chém đầu xử quyết, ngồi trong lao đợi chết”. Lý Hồng Bào hỏi Quan Nhị: “Người có phải nghĩ chuyện đó rất không công bằng ?”

Lão không đợi Quan Nhị mở miệng, lại thở dài nói tiếp:

- Kỳ thật chuyện đó rất công bằng.

Quan Nhị giận dữ, lại vẫn không thể không hỏi:

- Ông bằng vào cái gì mà nói chuyện đó rất công đạo ?

- Bởi vì cháu của người muốn chết, tự hấn muốn chết, một người không ngờ cả tự mình cũng muốn chết, người khác còn có gì để nói nữa, còn có gì để nói công đạo hay không công đạo ?

- Ông làm sao biết tự hấn muốn chết ?

Lý Hồng Bào mỉm cười:

- Tự hấn nếu quả không muốn chết, có người ở bên cạnh hấn, còn có ai có thể khiến cho hấn chết ?

Quan Nhị không nói gì được.

oOo

Canh bạc

Quan Nhị còn chưa mở miệng, xa xa lại có người xen lời.

“Đó cũng vị tất là vậy”. Trong thanh âm của người đó mang theo một lực hút đặc biệt: “Ta tình cờ biết được còn có một người có thể dạy dỗ được hấn”.

- Ai ?

- Ta !

Đại Lý Hồng Bào cười quỷ quyệt:

- Bốc Ứng, ta biết người nhất định sẽ đến, ta đang đợi đây.

- Đợi ta làm gì ?

- Không phải đợi người, là đợi hơn một trăm vạn lượng mà người mới ăn lời được gần đây.

Bốc Ứng cười lớn.

Gã thanh thần bước ra từ sau một gốc tùng, đầu trọc lóc như đầu loài ưng ăn xác bóng loáng dưới ánh đèn, giống như nước sông Kim Sa Hà vậy, lấp lánh kim quang.

- Ông lầm rồi, gần đây ta lời không chỉ có hơn một trăm vạn lượng, chỉ tiếc không cần biết là ai muốn ta đưa ra một lượng cũng không dễ.

Nụ cười của Đại Lý Hồng Bào càng quỷ quyệt:

- Ta tình cờ biết có một cách.
- Cách gì ?
- Đánh cá.

Bốc Ưng phấn chấn tinh thần, chỉ cần nghe đến chữ “cá”, tinh thần của gã lập tức phấn khởi.

“Ông muốn đánh cá với tôi ?” Bốc Ưng hỏi.

- Phải.
- Đánh cá cái gì ?
- Đánh cá người cũng không cứu nổi Trình Tiểu Thanh.
- Đánh cá bao nhiêu ?

Trong đôi mắt già nua phảng phất luôn luôn đang hôn mê của Đại Lý Hồng Bào cũng đã phát sáng.

“Ta biết người là người có tiền, hơn nữa càng lúc càng có tiền, nhưng ta tịnh không muốn thắng quá nhiều”. Đại Lý Hồng Bào trừng trừng thốt: “Bọn ta đánh cá một trăm năm chục vạn lượng được không ?”

Quần hào giật mình động dung, Bốc Ưng cũng thở dài.

“Một trăm năm chục vạn lượng tùy tùy tiện tiện từ trong miệng ông nói ra không khác gì là đi mua bánh ngọt vậy”. Bốc Ưng lắc đầu thở dài: “Xem ra con người ông đối với con số tiền bạc không có tới một chút quan niệm gì”.

- Người sợ quá nhiều ?

“Không sợ”. Bốc Ưng đáp: “Ta đánh bạc luôn luôn chỉ hiềm ít, không hiềm nhiều, càng nhiều càng phong lưu”.

- Vậy thì cực hay.

Quan Nhị chột hét lớn:

- Bốc Ưng, người tại sao lại đánh cá với lão ? Có phải muốn mượn đề mục đi cứu Tiểu Thanh ?

“Trình Tiểu Thanh và ta không phải là bà con ruột thịt, cũng không quen biết, ta sao lại phải đi cứu hắn ?” Bốc Ưng thản nhiên đáp: “Ta chỉ bất quá muốn thắng vài đồng của hồng bào lão nhân”.

Gã mỉm cười:

- Ta biết lão cũng là người có tiền, nhưng sau khi thua lần này, lão e rằng phải nghèo đi chút ít.

oOo

Người dư thừa

Tiếng xe bon bon, kiện mã phi nước đại, trực tiến Tế Nam.

Đối với ngựa, Bốc Ưng tịnh không có hứng thú gì mấy, Hồ Kim Tụ lại là chuyên gia, ngựa nàng tuyển chọn không những đều là danh chủng, mà cũng đều tốt thuần, không sai sót chút nào. Ngựa nàng dùng kéo xe, sau khi trải qua sự huấn luyện của nàng, bốn thốt ngựa mười sáu cái chân chùng như chỉ có một động tác.

Xe đương nhiên chạy rất bình ổn, cả mỹ tửu trong chén vàng trong tay Bốc Ưng cũng không rơi ra ngoài một giọt.

Gã dựa mình vào thùng xe, chân không gát cao trên một cái yên ngựa mỏng làm bằng da dê, may là chân gã tuyệt đối không thúi, hơn nữa chưa từng có ai nói chân gã thúi cả.

Hồ Kim Tụ trợn mắt nhìn gã cả nửa ngày, chung quy nhin không được phải nói:

- Không tưởng được chàng thật đánh cá với lão, chàng có tin chắc ?

“Không có”. Bốc Ưng cười một cách lười biếng: “Nếu quả có tin chắc, ta đã không đánh cá”.

Nắm chắc quá là không còn kích thích, không có kích thích thì đánh cá làm gì ?

Có những người không bao giờ làm chuyện không nắm chắc, con bạc chân chính lại không bao giờ làm chuyện nắm chắc, đạo lý đó Hồ Kim Tụ quả thật đã hiểu rõ.

“Nhưng vụ đánh cá lần này chàng lại vì Trình Tiểu Thanh”. Hồ Kim Tụ nói: “Nhìn bộ dạng của Quan Nhị cả lòng tôi cũng mềm nhũn ra, tôi dám bảo đảm y chưa từng làm như vậy để người ta cảm động”.

- Nàng nghĩ y làm cho ta cảm động ?

- Đương nhiên.

Nàng nghĩ ta đánh cá với hồng bào lão nhân thật ra là vì muốn cứu Trình Tiểu Thanh ?

- Đúng.

- Nàng nghĩ ta vì Quan Nhị mới muốn cứu Trình Tiểu Thanh ?

- Đúng.

“Đúng ? Đúng con khỉ”. Bốc Ưng cười lạnh: “Quan Nhị chỉ bất quá là người thấp tùng đánh bạc của ta, hơn nữa còn là một người thấp tùng rất tốt, dám cá dám thua, còn thua rất ngon lành, ngoại trừ những cái đó ra, ta và y không có quan hệ con khỉ gì hết, ta tại sao lại muốn cứu cháu của y ?”

Hồ Kim Tụ nhe hàm răng trắng như tuyết, cười nhăn nhó, cũng không biết là cười thật hay cười giả.

“VẬY là tốt hơn hết, nếu không tôi còn nghĩ y là bằng hữu của chàng”. Hồ Kim Tụ cười nói: “Một con bạc nếu coi đối tượng đánh cá của mình là bằng hữu, vậy thì không coi được rồi”.

Nàng vốn hình như chuẩn bị lột quýt cho Bốc Ứng ăn, nhưng bây giờ lại đem trái quýt đã lột vỏ nhét vào miệng mình.

Nàng chùng như nghĩ một người không có bằng hữu cả quýt cũng không nên cho ăn, cho nên nàng chỉ hỏi:

- Vậy chàng chuẩn bị làm sao để thắng cuộc cá này ?

“Muốn thắng cuộc này trước tiên phải cứu Trình Tiểu Thanh”. Bốc Ứng đáp: “Muốn cứu Trình Tiểu Thanh trước tiên phải phá án”.

- Phá án ? Lẽ nào chàng nghĩ vụ án này còn chưa phá sao ?

- Còn chưa.

- Trình Tiểu Thanh lẽ nào không phải là chân hung ?

- Tuyệt không phải.

- Vậy hẳn tại sao lại thừa nhận mình là chân hung ?

“Đó có lẽ chỉ là vì hắn nhìn thấy tình nhân đã chết, đột nhiên cảm thấy tâm nguội ý lạnh, chỉ muốn chết để kết liễu hết”. Bốc Ứng đáp: “Trên thế giới này vốn tràn ngập loại ngốc tử đó”.

- Chàng bằng vào đâu mà kết luận như vậy ?

- Bởi vì vụ án này bề ngoài nhìn tuy đã phá xong, kỳ thật vẫn còn có rất nhiều điểm có chỗ khả nghi.

- Mấy điểm nào ?

- Điểm lớn nhất là vụ án này dư một người không nên dư, thiếu một người không nên thiếu.

- Người không nên dư là ai ?

- Chính đường của Tế Nam phủ, Phan đại nhân.

“Còn người thiếu ?” Hồ Kim Tụ hỏi: “Có phải là Viên Viên ?”

- Đúng lắm.

Viên Viên là a đầu theo hầu bên mình Hồng Hồng cô nương, Hồng Hồng mời khách, ả vốn đáng lẽ luôn luôn phục thị bên cạnh, cho dù không ở sát bên giường cũng

nên ở trước cửa, nhưng trước khi Hồng Hồng lâm tử và sau khi Hồng Hồng bị hại, lại một mực không nhìn thấy bóng dáng của ả.

“Thành thật mà nói, vụ án nay cho đến nay tôi còn chưa rõ ràng lắm”. Hồ Kim Tự nói: “Chàng có thể kể cho tôi nghe từ đầu không?”

oOo

Cố sự khói tím

Muốn kể về vụ án này, có thể từ hai yếu điểm mà bắt đầu. Yếu điểm thứ nhất đương nhiên là khói tím.

Tháng rồi, ở Tế Nam phủ, có một sáng sớm, giữa bầu trời xám xịt đột nhiên có một luồng khói tím bốc lên.

Tình hình đó tổng cộng đã xảy ra sáu lần, mỗi lần khói tím bốc lên đều ở chỗ khác nhau, sau khi mỗi lần khói tím bốc lên, trong thành Tế Nam đều có một vị danh nhân bị đâm chết, hơn nữa giữa những người chết đều hoàn toàn không có quan hệ gì.

Nhưng giữa bọn họ cũng có những chỗ tương đồng, đêm trước khi khói tím xuất hiện, bọn họ đều đã từng được một danh kỹ mới vào Tế Nam gần đây là Hồng Hồng lưu giữ, hơn nữa đều đã chết dưới tay một thích khách thuận tay trái, nhất kích trí mệnh, sạch gọn không vết tích.

Yếu điểm thứ nhì đương nhiên là mối tình giữa Trình Tiểu Thanh và Hồng Hồng.

Tình ái của bọn họ cách trở, Hồng Hồng xuất giá, góa bụa lại quay trở về Hồng gia, vẫn vô phương kết duyên với Trình Tiểu Thanh.

Nàng chán nản, tịnh không lẩn tránh vào cửa Không, trái lại lại lạc vào chốn gió táp mưa sa của hồng trần, cầu mong giải thoát.

Người đau xót là Trình Tiểu Thanh, lại khơi khơi vô phương khuyên ngăn, bởi vì chướng ngại lớn nhất của hôn nhân của bọn họ là mẫu thân của hắn, cũng là em gái ruột của Quan Nhị Quan Ngọc Môn, Quan gia Tam cô nữ nữ danh chấn tây thù.

Cho nên hắn chỉ còn nước ôm cơn giận dữ mà đổ hết trên mình khách nhân của Hồng Hồng, cho nên Tế Nam mới xảy ra mấy vụ hung sát liên tiếp.

Người chết trong mấy vụ hung án đều là danh nhân, hơn nữa đều là người có tiền, cho nên rất mau chóng biến thành cực kỳ oanh động.

Cho nên Hình bộ đặc biệt phái Lăng Ngọc Phong mà thiên hạ giang hồ đều công nhận là đệ nhất cao thủ trong Lục Phiến Môn đến Tế Nam tiếp quản vụ án đó.

Cho nên Lăng Ngọc Phong giăng lưới bủa câu điều tra ra chân tướng đã kể ở trên, tự mình dịch phục vi hành, theo đường dây Niếp Tiểu Trùng, cũng làm khách của Hồng Hồng.

Đêm đó, quan Chính đường của Tế Nam phủ Phan Kỳ Thành Phan đại nhân đang bàn bạc tin tức với Niếp Tiểu Trùng, trong căn cứ trạch nơi Hồng Hồng tạm cư bỗng có khói tím bốc lên.

Lúc đó Phan đại nhân xuất thân lưỡng bảng tiến sĩ không ngờ đã thi triển khinh công khiếp người phóng đến nơi khói tím bay lên, Lăng Ngọc Phong và Niếp Tiểu Trùng cũng lập tức theo đến.

Cũng vào lúc đó, bọn họ lại nghe tiếng Hồng Hồng hét thảm, lúc quay về đến khuê phòng của nàng, Hồng Hồng cô nương tuyệt sắc đã hoa tàn ngọc nát, bị người ta đâm chết trên giường.

Huyết khí sát nhân còn cầm trong tay, ngang nhiên đứng ở đầu giường, không ngờ chính là Trình Tiểu Thanh.

Kỳ quái là lúc đó a đầu Viên Viên thân cận nhất bên mình Hồng Hồng không ngờ không biết ở đâu.

“Đó có phải là yêu quá hóa thù ?” Hồ Kim Tụ buồn bã thốt: “Có người nói giữa ái và hận không khác gì là lưỡi dao vậy, biên duyên phân biệt khó lòng nắm giữ được”.

Nàng bỗng lại cười cười, nhìn Bốc Ưng cười ngất:

- Cho nên chàng tốt hơn hết là cẩn thận một chút, có một ngày không chừng tôi cũng sẽ giết chàng.

- Nhưng hung thủ sát nhân tịnh không phải là Trình Tiểu Thanh.

“Không phải ?” Hồ Kim Tụ hỏi: “Nhân chứng vật chứng còn đó, chàng còn nói là không phải ?”

- Cho dù có người tận mắt chứng kiến, ta cũng nói hung thủ tuyệt không phải là hắn.

“Sao vậy ?” Hồ Kim Tụ hỏi: “Có phải là vì chàng một mực nghĩ vụ án này dư một người, lại thiếu một người ?”

- Phải.

- Vị Phan đại nhân kia vốn là tri phủ của Tế Nam phủ, vốn đến đó để lo vụ án, sao chàng lại nói là ông ta dư ra ?

“Bởi vì ông ta vốn là một người, sau đó lại biến thành hai, một vị quan tứ phẩm xuất thân tiến sĩ, một võ lâm cao thủ thân mang tuyệt kỹ”. Bốc Ưng trầm tư: “Lại không biết ông ta đến thật ra là người nào ? Là một vị quan phụ mẫu thông đạt kinh thư ? Hay là một khách giang hồ giết người trong một hơi thở ?”

Hồ Kim Tụ cũng trầm tư, qua một hồi rất lâu mới nói:

- Không cần biết ông ta có dư thừa hay không, cô gái Viên Viên kia quả thật không nên bắt chột thiếu đi.

Nàng hỏi Bốc Ưng:

- Chàng nghĩ lúc hung thủ đang hành hung đã bị ả ngăn cản cho nên giết ả diệt khẩu ?

- Lời giải thích đó rất hợp lý, cho nên vấn đề còn lại chỉ có một.

- Vấn đề gì ?

- Cho dù ả có bị giết để diệt khẩu, vậy thi thể ả ở đâu ?

- Tìm không ra thi thể ả ?

“Tìm không ra”. Bốc Ưng đáp: “Cơ hồ từng tấc đất trong khu viện đều đã bị lật nhào lên hết, vẫn không tìm ra”.

- Phan Kỳ Thành và Lăng Ngọc Phong đều ở quanh quần sau khi hung thủ hành hung, tuyệt không thể có đủ thời gian thông thả đào tẩu, đương nhiên càng không thể mang thi thể Viên Viên đi theo.

- Đúng.

- Cho nên lý luận Viên Viên đã bị giết chết không thể thành lập.

- Đúng.

- Vậy ả lẽ nào đã tự bỏ chạy ? Tiểu thư thân cận với ả như vậy bị đâm chết, ả tại sao phải bỏ trốn, hơn nữa chạy mất không thấy bóng dáng, không có tin tức ?” Hồ Kim Tụ hỏi: “Tiểu a đầu đó có bí mật gì sao ?”

Nàng cũng biết những vấn đề đó chỉ có một người có thể trả lời --- chính Viên Viên.

Nhưng Viên Viên đã “thiếu”, muốn hỏi cũng vô phương đi hỏi.

“May là bọn ta còn có một người dư lại”. Hồ Kim Tụ thốt: “Phan Kỳ Thành luôn luôn là một quan viên có năng lực, đối với vụ án này, ông ta ít nhiều gì cũng nên biết chút ít bí mật mà người khác không biết”.

“Nhưng bọn ta nên đi hỏi người nào ?” Bốc Ưng hỏi: “Đi hỏi Phan đại nhân ? Hay là đi hỏi Phan đại hiệp ?”

- Hai người vốn cùng là một người, đi hỏi người nào cũng như nhau thôi.

“Không như nhau”. Bốc Ứng giải thích: “Muốn đi hỏi Phan đại nhân, bọn ta nên chính tề áo mào, gõ cửa gửi thiệp, xin ông ta cho tiếp kiến”.

- Bộ dạng như vậy không vui lắm.

- Vậy bọn ta nên mặc áo dạ hành, mang theo lợi khí phòng thân, chờ lúc canh ba canh tư, dọ thám nha môn Tế Nam phủ, không cần biết làm sao cũng phải kéo vài lời ra khỏi miệng ông ta.

Mắt Hồ Kim Tụ phát sáng:

- Làm như vậy vui à.

Bốc Ứng lại thở dài:

- Vui thì vui, chỉ sợ bọn ta chưa cười được người ta, trái lại đã bị người ta cười.

Võ công của Phan Kỳ Thành vốn có vẻ cao thâm khó lường, thêm vào Lăng Ngọc Phong gần đây danh động giang hồ, còn có bao nhiêu cao thủ của Lục Phiến Môn mai phục giăng bày trong nha môn, quả thật không dễ đối phó.

Hồ Kim Tụ lại cười ngất, xem chừng không để ý tới chút nào, lúc tiếng cười của nàng khoan khoái nhất, vang tai nhất, người của nàng cũng đã như một con yến tử bay ra cửa sổ xe.

Khinh công của nàng có lẽ còn chưa thể xưng danh một trong năm đại cao thủ trong thiên hạ, có lẽ cả mười hạng đầu cũng không với tới, nhưng cái đẹp của thân pháp của nàng lại quả thật nhẹ nhàng kỳ diệu, ưu nhã cao quý.

Cả khi nàng sử xuất toàn thân khí lực thi triển khinh công, tư thái của nàng vẫn thản nhiên mê hồn như đang dạo mát giữa những luống hoa tươi thắm.

Đặc biệt là lúc ống quần nàng lất phất để lộ bắp chân trắng muốt, đơn giản đẹp đến mức có thể làm cho tâm hồn người ta tan nát.

Bốc Ứng thở dài cười khổ, lẩm bẩm:

- Căn bệnh của tiểu cô nương mười sáu mười bảy, đến bây giờ nàng không ngờ vẫn không sửa đổi.

Thân hình Hồ Kim Tụ uốn một cái, người đã nhún trên nóc xe phóng đi, trên nóc xe còn vọng lại một tràng tiếng quát hô, và tiếng chưởng phong phá không.

Bốc Ứng lại chừng như hoàn toàn không nghe thấy gì, cho dù có nghe thấy, cũng như là không có quan hệ gì tới gã.

Gã đã nhắm nghiền mắt.

Đợi đến khi gã mở mắt ra, gã đã đối diện với một người dư thừa.

oOo

Tứ phẩm Chính Đường

Một người tướng mạo đường đường, hai mắt hữu thần, nụ cười tuy thân thiện, nhìn lại uy nghiêm nhiếp hồn, vận áo lam chất liệu cực tốt, trên mình cơ hồ hoàn toàn không có trang sức, chỉ có trên ngón tay cái của bàn tay trái mang một chiếc nhẫn hình dạng kỳ lạ màu đen mờ, nhìn cũng không biết là dùng gì đúc thành, không phải vàng, cũng không phải sắt.

Bốc Ưng phảng phất nhíu nhíu mày, giả như không nhìn thấy cái nhẫn đó, kỳ thật cứ chốc lát lại dùng khước mắt liếc nó.

Nhìn càng lâu, ánh mắt gã càng ngưng trọng, sau đó tròng mắt tựa hồ co thắt lại, thậm chí cả lúc gã nhìn thấy thanh kim kiếm hiệu xưng vô địch của Liễu Khinh Hài, trong mắt cũng không có thứ biểu tình đó.

Chiếc nhẫn đen ngăm đó lẽ nào cũng là lợi khí giết người ?

Trung niên nhân vận lam bào chung quy nhịn không được phải mở miệng trước, tham âm trầm lắng mà hữu lực, mang theo khẩu khí mệnh lệnh chém đinh chặt sắt:

- Bốc Ưng tiên sinh ?

“Phải”. Bốc Ưng hỏi ngược: “Phan đại nhân ?”

- Không dám.

Bốc Ưng mỉm cười:

- Thân thủ của Phan đại nhân thật cao cường, người ta luôn nói ta mắt ưng tai thỏ mũi chó, nhưng lần này cả chính ta cũng không biết Phan đại nhân làm sao mà đến.

Phan Kỳ Thành dạng háng hai tiếng, chuyển đề tài nói chuyện:

- Bốc tiên sinh tưởng tất đã gặp Quan Nhị.

- Y đã trở về hang ổ vùng tây bắc của y, đi thăm muội muội đáng thương đã góa bụa nhiều năm của y.

Góa bụa là thật, đáng thương lại vị tất, Quan tam cô nãi nãi nếu đáng thương, thiên hạ đã không còn người đáng thương.

“Họ Lệnh Hồ năm xưa bằng vào thanh đao tung hoành thiên hạ cũng theo y đến tây bắc ?” Phan Kỳ Thành hỏi: “Gã tại sao lại phải một mực theo dõi y ?”

“Thứ nhất, bởi vì gã cao hứng, thứ hai, bởi vì gã không có chuyện gì khác để làm, thứ ba, không chừng gã muốn đợi cơ hội giết Quan Nhị”. Bốc Ứng đáp: “Vô luận là ai muốn giết Quan Nhị đều không phải dễ, muốn đợi chờ một cơ hội như vậy, e rằng cũng rất khốn khó”.

Tiếng quyền cước phá không và tiếng thân hình chuyển động trên nóc xe bỗng xa dần, người trên nóc xe có thể cùng Hồ Kim Tụ kịch chiến bao lâu, không còn nghi ngờ gì nữa, cũng là cao thủ khó thấy.

Phan Kỳ Thành chợt lại cải biến thoại đề, hỏi Bốc Ứng:

- Còn Viên Viên ?

- Viên Viên ?

- Bốc tiên sinh đã biết vụ án Trình Tiểu Thanh, tưởng tất cũng biết đầu đuôi cốt lõi của vụ án, đương nhiên càng không thể không biết Viên Viên.

“Ta chỉ có một chuyện còn chưa rõ mấy”. Bốc Ứng hững hờ hỏi ngược: “Đây thật ra là nha môn của Tế Nam phủ ? Hay là xe ngựa của ta ?”

Công phu hàm dưỡng của Phan đại nhân quả thật quá cao, không ngờ mặt vẫn không đổi sắc.

“Tại hạ chỉ bất quá tùy tiện hỏi thôi, Viên Viên nếu xuất hiện, đối với mọi người đều có chỗ lợi, nếu không ...”. Phan đại nhân lại dặng háng vài tiếng rồi mới nói tiếp: “Nếu không cái mạng của Trình công tử chỉ sợ giữ không được đến giờ xử quyết”.

- Tại sao giữ không được đến giờ xử quyết ?

“Hắn tuyệt thực đã nhiều ngày rồi, không những không ăn không uống, mà còn kiên quyết không chịu gặp ai hết, bọn ta cũng không dám miễn cưỡng”. Phan Kỳ Thành đáp: “Trọng phạm của triều đình nếu chết đói trong ngục, ai cũng không thoát khỏi trách nhiệm”.

Bốc Ứng trầm ngâm nói lớn:

- Ta đi gặp hắn.

- Người không gặp hắn được đâu, vô luận là ai cũng không gặp hắn được, cả Bốc tiên sinh e rằng cũng không ngoại lệ.

Ánh mắt của Bốc Ứng bỗng lại phát sáng, trừng trừng nhìn Phan Kỳ Thành:

- Ông có dám cá với ta không ?

- Cá làm sao ? Cá cái gì ?

- Cá cái ngù lụ đen tứ phẩm trên đầu ông.

- Còn nếu người thua ?

- Ta thua, thua cái đầu của ta.

- Thời hạn bao lâu ?

“Một ngày một đêm”. Bốc Ứng đáp: “Sau ngày mai, ta nếu còn chưa gặp được Trình Tiểu Thanh, coi như là ta đã thua”.

Phan Kỳ Thành chăm chăm nhìn gã rất lâu, không ngờ cười cười:

- Bốc tiên sinh hiển nhiên là con bạc, ta biết Bốc tiên sinh sẽ cá với ta.

Ông ta không ngờ quả thật đã biết, bởi vì xe ngựa đã dừng lại, không ngờ đã dừng tại bức tường sau quan nha Tế Nam phủ, bên trong là một tòa viện, là nơi cầm tù yếu phạm của Tế Nam phủ Chính Đường Phan đại nhân.

oOo

Cao thủ như mây

Bên ngoài bức tường cao là một con hẻm dài, cách chỗ xe ngựa dừng lại khoảng hai ba trượng có một trà quán.

Lúc đó trời mới sáng, chính là giờ uống trà buổi sáng buôn bán được nhất, chó sủa, chim hót, người ngợm hỗn tạp đông đúc, đủ thức đủ dạng bán hàng rong đều tụ tập trong trà quán, một bình trà nóng, vài cái bánh bao là có thể qua hết buổi sáng.

Đứng xa xa mà nhìn, trà quán đó không có gì khác biệt với tất cả mọi trà quán trên thế gian, nhưng Bốc Ứng vừa tiến vào đã phát hiện tình huống khác biệt, trong số khách nhân trong trà quán bình thường đó, ít nhất có mười võ lâm cao thủ.

Võ lâm cao thủ cũng cần ăn cơm uống trà nghỉ ngơi dọc đường, đó cũng không có gì là kỳ quái, những người đó ánh mắt thần quang sung túc, thái dương huyết hai bên gồ lên, da dẻ trơn lì bóng loáng, huyết mạch dưới lớp da ẩn ẩn lưu động không ngừng như dòng suối, rõ ràng đều là cao thủ trong cao thủ.

Loại cao thủ đó bình thời cả một người cũng rất khó gặp, không có chuyện gì càng không thể tụ tập.

Nếu quả tụ lại, địa phương đó nhất định đã xảy ra chuyện kinh thiên động địa, oanh động giang hồ, cho dù chưa xảy ra, cũng nhất định sẽ xảy ra, không còn nghi ngờ gì nữa.

Bốc Ưng tìm một chỗ ngồi, kê nước trà và điểm tâm, còn mua một bản hí kịch mới viết, chính là vở kịch sẽ diễn xuất chiều nay.

Bề ngoài gã như đang xem kịch bản, kỳ thật lại đang dùng khước mắt liếc những cao thủ kia, chú ý nhãn thần, cử động, tư thế cầm chén, tư thế ngồi, chú ý vận động chân tay, chú ý đến từng khớp xương trên ngón tay của bọn họ.

Gã đương nhiên biết gã không qua mặt được bọn họ, gã cũng không muốn qua mặt bọn họ, phải làm ra bộ dạng như vậy chỉ bất quá là vì muốn giữ chút mặt mũi cho mọi người.

Gã rất mau chóng phát hiện đặc trưng của tất cả các nhất đẳng cao thủ hoàn toàn có thể tìm ra trên mình bọn họ.

Dạng cao thủ đó vốn không có ai có thể sai khiến, bởi vì mỗi một người đều độc hành độc vãng, mỗi một người đều có lực lượng đi chỉ huy người khác.

Cho nên bọn họ đến đây đáng lẽ không thể là vì bọn họ tiếp nhận được mệnh lệnh của người khác.

Bốc Ưng nghĩ đi nghĩ lại, cũng nghĩ không ra trong võ lâm thiên hạ có ai có thể chỉ huy ra lệnh cho bọn họ.

Quan trọng nhất là dạng cao thủ đó, Bốc Ưng vốn rất mau chóng có thể nhận ra lai lịch thân phận của bọn họ. Trong số mười người, tối thiểu cũng nên nhận ra năm sáu người.

Nhưng hiện tại Bốc Ưng lại cả một người cũng không nhận ra.

Những cao thủ đó, không còn nghi ngờ gì nữa, đều đã trải qua quá trình dịch dung tinh mật, người dịch dung cho bọn họ, không còn nghi ngờ gì nữa, cũng là cao thủ tuyệt đỉnh, không những tinh thông dịch dung thuật, mà còn tinh thông thủ thuật mổ xẻ.

Theo Bốc Ưng biết, chuyên gia dịch dung kiểu đó, trong giang hồ đương thời cũng không có nhiều, nói nghiêm khắc, tối đa chỉ có hai người.

Hai người đó tuy cũng đều là người độc hành đặc dị mất để ở đỉnh đầu, bình thời là người tuyệt ít khi gần gũi với người khác, vô luận là ai muốn bọn họ xuất thủ lao động cũng tuyệt không phải là chuyện dễ. Những người kia lại có phép thần thông gì có thể mời được bọn họ ?

Bốc Ưng thở dài, chỉ cảm thấy chuyện này từ sau khi có gã tham dự vào đã biến thành càng lúc càng phức tạp.

Trong những cao thủ đó, người làm cho Bốc Ưng cảm thấy hứng thú nhất là một tiểu lão đầu mặt vàng khè, thân người phẳng phát khểnh khiu khô quéo.

Tuổi tác của y nhất định đã rất già rồi, răng vàng khè, rụng hết chỉ còn dư lại vào cái, song thủ trảo giống như vuốt chim vậy, móng tay ngón út của bàn tay phải giữ rất dài, còn uốn cong lại vòng vòng.

Người giữ được móng tay thành như vậy cũng không phải là chuyện đơn giản, ít ra phải cần hai chục năm công phu.

Kỳ quái là một tiểu lão đầu như vậy, nhân thần lại rất tinh triệt, giống như dòng suối dưới dương quang ngày xuân vậy, khiến cho người ta khi nhìn thấy, trong lòng không khỏi có niềm hoan du khôn tả.

Nhân thần của tiểu lão đầu đó xem ra đơn giản giống như một tiểu cô nương vậy.

Nếu quả y tồn tâm muốn cải dạng mình thành một người khác, y vốn có thể dùng một miếng thủy tinh mỏng cực kỳ danh quý khảm trong mắt, làm cho quang thái trở thành già nua.

Nhưng y khơi khơi không làm như vậy, chùng như cố ý muốn lưu lại một chỗ hổng, để người ta tra ra thân phận thật sự của y.

Điều đó khiến cho Bốc Ưng cảm thấy càng hứng thú.

Lẽ nào tiểu lão đầu kia thật sự là một tiểu cô nương ? Lẽ nào y là Viên Viên đã đột nhiên “thiếu” đi ?

Một tên tiểu nhị trẻ tuổi gầy ốm bung một bình nước sôi châm trà lớn lắc lư đi qua, đang khi bước đến bên cạnh tiểu lão đầu kia, bất chợt vấp chân, không những thân mình nhất định phải té nhào nặng nề, cả bình nước trong tay cũng phải đổ lên mình tiểu lão đầu.

Chiếu theo tình huống trong trà quán mà xem, vô luận là ai cũng đều không giúp đỡ được.

Chuyện quan trọng nhất là đám cao thủ mà Bốc Ưng nhận ra đều hoàn toàn ngồi yên bất động, xem chùng quyết tâm muốn xem trường nhiệt náo đó, lại xem chùng đã tính toán tiểu lão đầu kia có cách ứng phó với cục diện, căn bản không cần đến người khác xuất thủ.

Bọn họ bất động, Bốc Ưng đương nhiên cũng bất động. Tiểu lão đầu kia lại không thể bất động.

Một bình nước sôi đổ trên mình, vô luận là ai cũng chịu không nổi.

Nhưng y chỉ cầm vừa động, là sẽ tiết lộ thân phận, giúp người ta nhìn ra lai lịch võ công của y, cũng giúp người ta thấy được y là cao thủ.

Trong lòng Bốc Ứng đang bàn tính giùm cho y, lại đã thấy cước bộ của tên tiểu nhị kia đã đứng yên lại, nước không những không đổ lên mình tiểu lão đầu, căn bản cả một giọt cũng không tràn ra.

Nguyên lai trong nháy mắt hồi nãy, tiểu lão đầu chợt thò tay ra, phất nhẹ vào cánh chõ của cánh tay cầm bình nước sôi của tên tiểu nhị một cái, tên tiểu nhị lập tức cảm thấy có một luồng lực lượng rất bình hòa vọt vào mình, lan khắp toàn thân, chùng như có mười bảy mười tám bàn tay cùng một lượt nâng đỡ khớp xương trên toàn thân của gã vậy.

Cái đỡ đó nhìn nhẹ nhàng lơ lửng, người khác thậm chí không chú ý gì mấy, nhưng trong mắt Bốc Ứng lại không khác gì đã nhìn thấy một chuyện khiến cho gã thất kinh phi thường, cả tròng mắt cũng co thắt lại.

Cũng ngay lúc đó, gã nghe thấy sau lưng có người dùng thanh âm nhỏ xíu nói với gã:

- Mời theo ta.

Thanh âm của người đó rất kỳ quái, khàn khàn, lại như mũi kim đâm nhói màng nhĩ, hơn nữa nghe lại không phân biệt được thật ra là thanh âm của nam nhân hay là thanh âm của nữ nhân ?

Sau khi tiến nhập trà quán, Bốc Ứng đã phát hiện có nhiều người không phân biệt được là nam hay nữ.

Nhưng có thể xác định thanh âm đó tịnh không có ác ý gì, nếu người đó có ác ý, căn bản không cần phải mở miệng, có thể lén đột tập sau lưng Bốc Ứng, hà tất phải nói gì ?

Nhưng lúc Bốc Ứng quay đầu lại, lại đã giật mình, phảng phất lại đã nhìn thấy một chuyện kinh người gì đó.

Kỳ thật gã nhìn thấy chỉ bất quá là một người, một người, một gương mặt, một đôi mắt.

Một đôi mắt khiến Bốc Ứng giật mình kinh hãi.

o0o

Tuyệt thế thân công

Thân người của người đó vừa vừa, niên kỷ hơn bốn chục, nhìn gầy ốm hơn người bình thường một chút, vận dạ y, khuôn mặt rất bình phàm, râu ria không nhiều, hơn nữa không cắt xén chỉnh tề, tình huống giống như một trung niên nhân chán chường vậy.

Quan trọng nhất là đôi mắt của hắn rất bình phàm, ngoại trừ Bốc Ứng ra, đại khái tuyệt không thể có người nào khác cảm thấy hắn có chỗ nào đặc biệt, đương nhiên càng không thể bị hắn làm giật mình.

Sao Bốc Ứng lại thất kinh ?

Gã không nói gì, chỉ lẳng lặng đi theo người đó ra ngoài.

Bên ngoài có một cái vườn không lớn không nhỏ, chất than củi, đối diện là một căn nhà trệt, khói bốc lên từ ống khói không ngừng, đám tiểu nhị không ngừng vào ra, xem ra là nhà bếp.

Sau khi đi xuyên qua khu vườn đó, chuyện kỳ quái đã xảy ra.

Trung niên nhân gầy ốm thân người cao vừa phải khi đi đến giữ vườn hình như đã có biến đổi, không những người cao hơn hai tấc, vai cũng rộng thêm một tấc, chỉ có đôi tay lộ ra bên ngoài ống tay áo vẫn thon dài linh xảo.

Đi tới chút nữa, thân hình của hắn phảng phất lại biến thành cao to khôi vĩ hơn, bộ dạng lúc trước của hắn không còn nữa, từ đằng sau nhìn tới, chừng như đã biến thành một người khác.

Bốc Ứng xem chừng đã sớm biến sẽ có rất nhiều biến hóa phát sinh trên mình người đó, hơn nữa vô luận biến hóa kinh hồn tới đâu, chỉ cần phát sinh trên mình người đó đều biến thành chuyện rất bình thường.

Đi tới nữa, thân hình người đó chợt bay lên, một cái nhún là đã bay lên nóc nhà đối diện, giống như người bình thường leo lên thang lầu vậy, bộ dạng không vất vả chút nào.

Sau khi lên đến nóc nhà, thân người của hắn chừng như lại cao to thêm, mỗi một cái nhún ít ra cũng hai ba trượng.

Kinh công như vậy trong giang hồ quả thật có người đã từng kể tới, nhưng người có thể tận mắt chứng kiến đại khái không có mấy ai.

Bốc Ứng lên theo hắn.

Trường bào của Bốc Ứng triển khai, phất xòe như cánh ưng bay bổng giữa không trung, có lần thậm chí đã từng bay qua Đại Hạp Cốc trên Thương Long lĩnh ở Hoa Sơn.

Đó là tuyệt kỹ của gã, cũng là thứ khinh công khó thấy được trong giang hồ, lúc “Trí giả” Khúc Kim Phát bình luận mười thứ khinh công hàng đầu đương kim, từng đặt danh Bốc Ưng vào hàng thứ tư.

Nhưng hiện tại Bốc Ưng lại hiển nhiên phải hao tổn một phần lực khí rất lớn mới có thể theo kịp người đó.

Người đó cũng không quay đầu lại, chỉ điềm đạm thốt:

- Gần đây chuyện tạp nhạp của người quá nhiều, hơn nữa đánh cá quá nhiều, uống quá nhiều, xem chừng nên theo ta đi về ăn chay vài ngày.

Bốc Ưng cười:

- Người ăn chay, ta ăn thịt, người hưởng phước, ta lo chuyện tạp nhạp, hai người bọn ta cứ bảo trì phong cách cũ vậy tốt hơn.

Ý tứ của phong cách cũ là hai người nguyên lai đã biết nhau từ lâu, không những biết mà còn rất quen, quan hệ cũng rất thân mật.

Người đó là ai? Lẽ nào cũng là một trong ba vị lão bản của Đồ Cục?

Bọn họ dừng lại trên một tòa giả sơn trong một hoa viên, hoa viên rất tinh nhã, hoa thạch lựu, hoa cúc, khóm trúc, hoa quế, đủ thức đủ dạng hoa nở vào mùa thu mát mẻ, thơm lừng trời đất.

Đối diện hòn giả sơn là mấy mái hiên thanh nhã rất có phong vị, phía trước treo bức liễn đối:

Thường nhân tửu túy tiên danh mã

Vãn khách tình đa ngộ mỹ nhân.

Tạm dịch:

Người phàm tục say rượu quất ngựa quý

Khách chậm chân đa tình lụy người đẹp.

Câu cú rất thanh nhã, lại ẩn ước kêu gọi một hào khí khó tả.

Trên bàn có rượu, rượu tinh chất, có đồ ăn, đồ ăn tinh trí, phần lượng lại rất ít, so với trung niên nhân đã biến thành cao to uy mãnh thập phần đó có vẻ cực kỳ không tương xứng.

Mặt của hắn cũng đã có biến, vốn là một gương mặt rất tầm thường, hiện tại lại đã biến thành ôm ắp sát khí đen sì, giống như vầng mây đen mờ mịt sấm chớp âm ám mù trời che đè đến mức không một tia sáng nào có thể xuyên thấu.

Bốc Ưng nhìn quanh, nhìn người đó, nhìn rượu và đồ ăn trên bàn, phảng phất thờ dài nhè nhẹ:

- Gần đây người xem chừng ăn còn ít hơn nữa.

“Từ sau khi Tiết Hồng Anh chết bệnh, ta quả thật ăn càng ít hơn”. Người áo xám đó nói: “Không tưởng được thứ bệnh gan này không ngờ lại không có thuốc chữa”.

“Vậy người nên tĩnh dưỡng trong núi mới đúng, lần này người đến thật khiến cho ta giật mình”. Bốc Ưng thốt: “Có thể khiến cho người thân hành xuất sơn, chuyện này xem ra đại khái còn nghiêm trọng hơn trong tưởng tượng của ta”.

“Đại khái không chỉ có điểm đó”. Người áo xám nói: “Đại khái tối thiểu cũng có sáu bảy điểm”.

Hắn chợt hỏi Bốc Ưng:

- Người có nhìn ra tiểu lão đầu hôi nãy xem bị nước đổ lên mình là ai không ?

Bốc Ưng gật đầu, y đương nhiên không thể bị phỏng chết, chết như vậy thật là tức cười”.

Tiêu hồn Tiểu Thanh Y, Đoạt mệnh Đại Hồng Bào.

Người trong giang hồ có thể đủ để xưng danh chung với Đại Lý Hồng Bào thật có quá ít, hà huống danh của y còn xếp trên Đại Lý Hồng Bào, tài nghệ vị Tiêu hồn Tiểu Thanh Y đó vì vậy mà không thể coi như thường được.

Nhưng y thật ra có tài nghệ gì ? Người biết lại không có mấy ai, bởi vì tài nghệ của y thật có quá nhiều, các thức các dạng võ công của các môn các phái trong giang hồ, y đại khái đều có thể sử xuất, đặc biệt là công phu ám khí và tiểu xảo, Khúc Kim Phát liệt y vãn hàng thiên hạ đệ nhất.

Dịch dung thuật của y đương nhiên cũng là đệ nhất lưu, dung mạo của đám cao thủ trong trà quán, không còn nghi ngờ gì nữa, đều đã từng được cải tạo bằng diệu thủ của y.

Cho nên câu hỏi Bốc Ưng muốn hỏi là:

- Y và những người kia lẽ nào là một phía ?

- Phải.

Những người đó luôn luôn độc lai độc vãng mắt luôn luôn để trên đỉnh đầu, làm sao có thể hợp thành một phía ?

- Bởi vì một tổ chức rất đặc biệt.

- Bọn họ đều là người trong tổ chức đó ?

- Toàn bộ.

“Tổ chức đó có thể gom hết những cao thủ đó, cả Tiêu hồn Tiểu Thanh Y cũng nằm trong số, sự to lớn của tổ chức đó, sự hùng hậu về lực lượng đại khái đã rất kinh

người rồi”. Bốc Ứng thở dài: “Xem ra chuyện tạp nhạp gần đây của ta quả thật quá nhiều, không ngờ tới một tổ chức như vậy mà cũng chưa từng nghe nói đến”.

Gã lại hỏi:

- Những người đó đã đến đây hiển nhiên là vì tổ chức đó đã chuẩn bị nhúng tay vào vụ án này, bọn họ tại sao phải lo tới chuyện này ?

Người áo xám không mở miệng, câu hỏi đó Bốc Ứng tự trả lời, câu hỏi đó chỉ có một đáp án.

- Bọn họ nhúng tay vào chuyện này chỉ vì hung thủ cũng là người trong tổ chức đó.

Bốc Ứng nhíu mày:

- Có cao thủ như Tiểu Thanh Y tham dự chuyện này, bọn ta muốn động đến hung thủ kia, e rằng khó lắm.

Người áo xám điềm đạm cười cười.

“Người nghĩ ngại chỉ sợ còn xa xôi hơn ta”. Hắn nói: “Hiện tại bọn ta cả hung thủ cũng còn chưa tìm ra, làm sao mà đi động đến hung thủ ?”

- Người cũng nghĩ hung thủ không phải là Trình Tiểu Thanh ?

Người áo xám muốn nói lại nhin, trên mặt chợt tỏ lộ sắc mặt mệt mỏi khôn tả, sắc mặt tối đen thương cảm, chợt phẩy phẩy tay:

- Ta mệt rồi, người đi đi.

- Đi đâu ?

- Đi tìm Trình Tiểu Thanh.

Quả thật là nên trước tiên đi tìm Trình Tiểu Thanh, có rất nhiều nghi vấn nhất định phải trước tiên tìm đến hắn mới có thể giải quyết được.

“Nhưng hiện tại đi tìm hắn có phải quá sớm không ?” Bốc Ứng hỏi: “Có phải nên đợi đến trời tối ?”

“Đến trời tối nơi đó cảnh vệ trái lại càng sâm nghiêm, hiện tại chính là lúc xuất kỳ bất ý”. Người áo xám đáp: “Hà huống trong lao phòng cách chỗ hắn bị giam cầm một bức vách là một tên đạo đạo đã thoái ẩn rất giàu có, cho nên đã đút lớn người trên kẻ dưới giám ngục chút ít, mỗi ngày ba bữa đều có người mang rượu thịt vào, chỉ cần nghĩ ra cách hoán thế người đưa cơm, muốn gặp Trình Tiểu Thanh tịnh không khó”.

Bốc Ứng thở dài:

- Bệnh của người nhất định phải tĩnh dưỡng trị thương, chuyện lao tâm lại quá nhiều, lần này người có thể không xuất thủ thì không nên xuất thủ là hay nhất.

Người áo xám cười ngạo nghễ:

- Muốn ta xuất thủ e rằng vẫn không dễ đâu gì, đương kim thiên hạ tìm không ra bao người xứng đáng để ta xuất thủ.

oOo

Xuất thủ lôi đình

Chiếu theo kế hoạch của người áo xám, Bốc Ưng tuy rất dễ dàng tìm thấy Trình Tiểu Thanh, tiếc nuối duy nhất là lao phòng của Trình Tiểu Thanh và lao phòng của tên đại đạo kia lại tương thông, tên đại đạo kia võ công tuy không cao, xuất thủ lại rất chuẩn, hơn hai chục năm sinh nhai bằng nghề lục lâm, tích tụ tiền tài ỨC VẠN, sau khi thoái ẩn thu mình tránh né, người trong giang hồ đều nghĩ gã đã biến mất, không tưởng được Phan Kỳ Thành vừa đến Tế Nam đã nắm được đuôi hồ ly của gã, còn chưa đến nửa tháng đã nhốt gã vào lao.

Gã không ngờ lại nhận ra Bốc Ưng. Tuy nhìn kỹ một hồi lâu mới nhận ra Bốc Ưng, vừa nhận ra đã sợ hãi đến mềm nhũn hai chân, Bốc Ưng có hỏi gì gã cũng đáp hết.

Nghe gã nói Trình Tiểu Thanh từ lúc vào lao phòng, không nói đến một câu, hơn nữa cơm nước cũng không ăn uống, cho nên thần tình hiện tại rất héo úa.

Chiếu theo tình huống này, quả thật không có ai có thể cứu được hắn.

Một người tự mình đã muốn chết, còn có ai có thể cứu được hắn ?

Nhưng Bốc Ưng tịnh không đi, không ngờ còn còn kéo ghế của ngục tốt tới, ngồi ngay cửa lao phòng, còn sai ngục tốt mang một bình trà nồng đến.

Bốc Ưng thư thư thả thả ngồi đó uống trà, xem ra giống như đang đợi ai đó. Tên đại đạo liều mạng muốn kết bè với gã, Trình Tiểu Thanh lại một mực co rúc trong góc, cả quay đầu lại cũng không.

Qua nửa canh giờ, Bốc Ưng chợt thốt:

- Người chung quy đã đến, ta biết người nhất định sẽ đến.

Người đến là Phan Kỳ Thành, trên người còn vận y phục tứ phẩm, đỉnh ngù ô sa lại đã cầm trong tay.

- Cuộc cá này người đã thắng, đỉnh ngù ô sa này thuộc về người.

- Người đánh cá gọn gàng quá.

“Ô sa ta tuy đã thua, may là còn có thứ khác ta chưa thua”. Phan Kỳ Thành thốt: “Cái mạng của ta còn chưa thua”.

“Mỗi một người đều có một cái mạng, người giữ lại cái mạng để làm gì ?” Bốc Ưng cố ý hỏi: “Lẽ nào người muốn liêu mạng ?”

Kỳ thật cao thủ như ông ta rất ít khi làm chuyện như vậy.

Phan Kỳ Thành lại đã làm.

Ông ta, không còn nghi ngờ gì nữa, có thể coi là cao thủ, hơn nữa còn là nhất lưu cao thủ, nhưng ông ta vừa xuất thủ là đã tung sát chiêu liêu mạng, thi triển trong lao phòng chật hẹp này càng hiển lộ kỳ hung hiểm tuyệt.

Bốc Ưng ống tay áo triển động như cánh ưng, giống như một miếng hải tảo hoạt hành giữa dòng vậy, có thể từ bất cứ góc độ nào xoay queo, chuyển biến thành bất kỳ phương độ nào, từ những góc độ tuyệt không thể tưởng tượng được mà xuất thủ.

Thân pháp kỳ quỷ đó thi triển ở chỗ chật hẹp, trái lại càng toát ra uy lực.

Trình Tiểu Thanh vẫn quay đầu vào tường, tên đại đao kia lại nhìn đến ngây ngẩn.

Trong bốn năm chiêu, Bốc Ưng đã bức Phan Kỳ Thành vô phương đánh trả, chỉ có bại chứ không có thắng, kỳ quái là Bốc Ưng luôn luôn không thi xuất sát thủ, mà đang hữu ý hay vô ý dồn Phan Kỳ Thành vào đường lui, chừng như có ý muốn tha cho Phan Kỳ Thành một sinh lộ.

Lúc đó, căn lao phòng cách chỗ Trình Tiểu Thanh một bức vách chợt mở rộng cửa, tên đại đao về hưu này giờ há miệng ngơ ngẩn nhìn đột nhiên bay ra như một con báo, xuất Báo Trảo Công còn lợi hại hơn cả Ưng Trảo Công bấu vào huyết quản nơi ót trái của Bốc Ưng.

Ngục tốt hồi này bùng trà đến cho Bốc Ưng cũng đã xuất thủ.

Công phu hấn dùng cực kỳ âm nhu, hòa lẫn Kim Ty Miên Chưởng và Đoạn Trường Thủ, còn mang theo một loại âm kinh chí nhu chí hàn của Ma giáo Hàn Âm Thần Chưởng, rất có thể là dư đảng còn lại của Đông phương Ma giáo năm xưa.

Người thứ ba từ ngoài cửa xông vào Đại Lực Kim Cương Chưởng đại khai đại hợp, chí cương chí mãnh, bổ sung cho Hàn Âm chưởng lực, chưởng phong mãnh liệt chặn đứng đường lui.

Ba người đó không những võ công rất cao, xuất thủ càng vượt ngoài ý liệu của người ta, Bốc Ưng vừa lướt nhìn là đã biết đều là những người từng xuất hiện trong trà quán, hơn nữa ít ra đã nhìn ra lai lịch võ công của hai người.

Bọn họ đã đến, Tiêu hồn Tiểu Thanh Y có phải cũng sẽ xuất hiện ?

Điểm đó mới là điểm Bốc Ưng lo lắng nhất, bất hạnh là chuyện gã lo lắng rất mau chóng phát sinh.

Trên cái ghế gã ngồi hồi nãy đột nhiên có thêm một người.

Một tiểu lão đầu nhìn rất bình thường.

Tiểu lão đầu xuất hiện, Bốc Ưng thất kinh, Phan Kỳ Thành thừa cơ phóng ra ngoài cửa, người biết thân phận thật sự của tiểu lão đầu đó một khi nhìn thấy y xuất hiện đều khó tránh khỏi thất kinh.

Bốc Ưng vô phương cản trở Phan Kỳ Thành, cũng vô phương đuổi theo, bởi vì tất cả mọi đường ra đều đã hoàn toàn bị phong bế.

Tiểu lão đầu lấy ra một bao thuốc, móc thuốc nhét vào ống điếu, dùng thanh âm sắc bén quái dị hỏi Bốc Ưng:

- Bốc đại lão bản, không biết người có nghĩ đến một chuyện không ?

- Chuyện gì ?

“Mọi người đều nói một khi là chỗ có ta xuất hiện, vô luận bất cứ vật gì cũng đều có thể có độc”. Tiểu lão đầu hỏi: “Người có tin không ?”

- Ta tin.

- Vậy chén trà người uống hồi nãy thì sao ? Có phải cũng có thể có độc không ?

- Rất có thể.

- Người xem chừng đã uống cạn chén trà, lẽ nào người không sợ chút nào ?

- Ta sợ.

Nhưng thái độ của Bốc Ưng vẫn rất nhàn nhã, cả một chút lo lắng sợ hãi cũng không có.

“Bởi vì ta sợ, cho nên ta đặc biệt cẩn thận”. Bốc Ưng thản nhiên nói: “Bởi vì ta đặc biệt cẩn thận, cho nên ta hồi nãy căn bản không có uống chén trà đó”.

Tiểu lão đầu chậm chậm nhìn gã cả nửa ngày, cười khằng khặc, châm lửa đốt thuốc trong ống điếu rít rít, một làn khói trắng lợt lạt mau chóng bao bọc lấy y.

Trong sương khói mờ mịt, chỉ nghe y dùng một thứ thanh âm như tiếng kim loại cọ sát:

- Người có biết ta có một thứ mê hương rất độc gọi là Thập Lý Tiêu Hồn Thanh Y Tán không ?

- Ta có nghe nói qua.

- Người có sợ trong khói thuốc này có thứ Thanh Y Tán đó không ?

- Ta sợ.

- Chỉ tiếc người tuy sợ lại không xông ra ngoài, cho dù có nín thở cũng không được bao lâu.

- Ta đang lo điểm đó.

- Người tính cách nào đây ?

“Đến bây giờ ta còn chưa nghĩ ra biện pháp nào”. Bốc Ưng thở dài: “Đợi đến khi có biện pháp, ta có lẽ đã bị người hạ độc chết”.

Tiểu lão đầu cười khằng khặc:

- Có thể bị ta hạ độc chết không phải là chuyện khốn nạn gì, nếu người nín thở, có lẽ còn có thể cầm cự một thời gian, hiện tại người lại không ngừng mở miệng nói chuyện, chỉ sợ ...

Lời nói của y còn chưa dứt, Bốc Ưng đã lắc lư ngã gục, sắc mặt hồng hào đã biến thành trắng nhợt.

Tiểu lão đầu vẫn còn nói:

- Chỉ bất quá người có thể yên tâm, ta không hạ độc chết người đâu, tối đa chỉ để cho người hôn mê một trận. Luyện chế thứ Thanh Y Tán này rất cực khổ, rất mắc, bắt ta dùng nhiều là ta chịu thua.

Bốc Ưng có nói cũng nói không ra hơi, lời nói của tiểu lão đầu đại khái gã cũng nghe không được.

Cũng không biết là ai đang cười lớn:

- Nguyên lai Bốc Ưng danh chấn giang hồ cũng không qua được.

Y cười rất đắc ý, nhưng lại rất mau chóng cười không nổi nữa, Bốc Ưng đang hôn mê ngã gục lại phóng người bay lên giữa tròng cười, dùng một thứ thân pháp như chim ưng xò lượn trên không, như cá chép uốn quẫy trong nước, từ một góc độ làm cho người ta rất khó lòng tin được, từ một phương hướng không thể tưởng tượng được, bay phóng người đi, bay ra ngoài cội tùng.

Người cười không còn cười nữa, tiểu lão đầu lại đã cười khằng khặc:

- Bốc Ưng danh chấn thiên hạ vẫn có nghề thật sự.

o0o

Xử tử

Đối với Bốc Ưng mà nói, vô luận đào thoát từ chỗ nào cũng không phải là chuyện khôn khó.

Có rất nhiều người thậm chí nghĩ rằng trên thế giới này căn bản không có bất cứ một người nào có thể cản trở gã, gã thường dùng phương pháp đơn giản nhất, nhưng thường đều là hữu hiệu nhất.

Lần này cũng không ngoại lệ.

Người có thể thoát khỏi tay của Tiêu hồn Tiểu Thanh Y thông thường là từ một người sống biến thành người chết, nhưng sau khi Bốc Ưng đào tẩu, toàn thân trên dưới cơ hồ hoàn toàn không bị tổn thương chút nào.

Gã búng mình từ trong lao phòng phóng ra cái sân bên ngoài, sau đó lập tức nhìn thấy một người mà gã tuyệt đối không tưởng được giờ phút này lại có thể nhìn thấy.

Gã đã nhìn thấy Phan Kỳ Thành.

Trong sân chất đầy than củi, lại có một cội ngô đồng, Phan Kỳ Thành đang đứng dưới cội ngô đồng chơ vơ đó, người hồi nãy còn dụng toàn lực liều mạng thoát thân, hiện tại thần thái không ngờ rất nhàn nhã, cả một chút ý tứ trốn chạy cũng không có.

Giờ này, chỗ này, ông ta đang đợi ai ?

Bốc Ưng muốn qua hỏi cho rõ, không tưởng được có người còn nhanh hơn gã một bước. Một người trẻ tuổi cao ráo trắng trẻo, phục sức trang nhã, anh tuấn phi thường đã bước tới trước, đến trước mặt Phan Kỳ Thành.

Thân pháp của y nhanh phi thường, cử chỉ lại rất thông dong. Bốc Ưng vốn còn chưa nhìn thấy xung quanh có một người như vậy, trong nháy mắt người đó đã xuất hiện trước mặt Phan Kỳ Thành, mỉm cười chào hỏi Phan Kỳ Thành.

Phan Kỳ Thành cũng hướng về y chào hỏi, rồi còn nói chuyện, hai người trước đây hiển nhiên có quen biết, chỉ tiếc khoảng cách từ chỗ bọn họ đến chỗ Bốc Ưng rất xa, thanh âm nói chuyện lại rất trầm thấp, Bốc Ưng cũng không nghe được bọn họ đang nói gì, chỉ nhìn thấy bộ dạng của bọn họ đều rất khoái trá.

Qua nửa canh giờ, hai người đại khái đã nói mấy chục câu, cuộc đàm thoại đã chuẩn bị kết thúc.

Bốc Ưng rất muốn qua hỏi coi người trẻ tuổi kia là ai. Gã còn chưa đi hỏi là vì gã đã ẩn ước đoán ra thân phận lai lịch của y.

Nhìn thấy y muốn đi, đột nhiên lại quay đầu lại, nói một câu với Phan Kỳ Thành. Phan Kỳ Thành do dự, chững như đang đắn đo nên trả lời làm sao, lúc đó người trẻ tuổi chột rút ra một thanh đoản đao, lưỡi đao sáng ngời đâm phập vào tâm tạng của Phan Kỳ Thành.

Mặt Phan Kỳ Thành lập tức méo mó kinh ngạc, rất mau chóng biến thành kinh sợ khiếp đảm.

Người trẻ tuổi vẫn lẳng lặng đứng đó, lạnh lùng nhìn ông ta, không ngờ không có ý muốn bỏ đi.

Y lẽ nào không sợ Bốc Ưng rượt đuổi tra hỏi ?

Lúc đó Phan Kỳ Thành toàn thân đã co cuộn, muốn la hét kêu cứu, nhưng bấp thịch nơi yết hầu đã rúc thắt hoàn toàn, thanh âm phát ra áp úng trong miệng, chỉ còn nước ngoẹo đầu dùng nhãn quang tội nghiệp cầu xin nhìn về phía Bốc Ưng.

Dưới tình huống đó, nếu Bốc Ưng còn không thềm để ý đến, Bốc Ưng chắc là người chết.

Kỳ quái là người trẻ tuổi vẫn không có ý muốn bỏ đi, trái lại rất khách khí chào hỏi:

- Bốc Ưng tiên sinh ?

- Phải, ta là Bốc Ưng.

- Bốc tiên sinh nhìn thấy ta hồi nãy một đao lấy mạng người, không ngờ vẫn chững như không có chuyện gì xảy ra, nhất định cảm thấy rất kỳ quái.

- Có hơi kỳ quái.

- Bốc tiên sinh có biết ta tại sao sau khi giết người vẫn có thể tiêu dao tự tại như vậy không ?

“Không biết”. Bốc Ưng đáp: “Không những không biết, cũng không đoán được”.

- Ta có thể thông dong giết người chỉ là vì thân phận của ta.

-Ồ ?

“Ta họ Lăng, tên Ngọc Phong, là bộ đầu của Hình bộ”. Lăng Ngọc Phong thốt: “Ta giết người hợp pháp”.

Người trẻ tuổi đó là là người được giang hồ công nhận là đệ nhất cao thủ trong Lục Phiến Môn, tổng bộ Hình bộ Lăng Ngọc Phong, Bốc Ưng không cảm thấy kỳ quái lắm, bởi vì đó vốn là chuyện nằm trong ý liệu của gã.

“Nhưng bộ đầu của Hình bộ hình như cũng không thể tùy tiện sát nhân”. Bốc Ưng thốt: “Người trong công môn giết người phạm pháp cũng phải chịu tội”.

“Đó cũng phải xem xem là giết người nào”. Lăng Ngọc Phong thốt: “Nếu là giết yếu phạm tập nã, không những vô tội, trái lại còn có công lao”.

“Phan Kỳ Thành là quan tứ phẩm xuất thân lưỡng bảng tiến sĩ, ông ta đã phạm tội gì ?” Bốc Ưng hỏi: “Cho dù có phạm tội cũng nên thẩm vấn cho minh bạch rồi mới gia hình chứ”.

Lăng Ngọc Phong cũng không trả lời, chỉ rút ra một tờ công văn bắt tội phạm hợp pháp phi thường:

Truy tập yếu phạm Phan Nhất Phi, bổn danh Phan Kỳ Thành, không cần thẩm vấn, xử tử tức thì.

Trên công văn không những có dấu ấn của các châu các đạo các phủ các huyện, còn có đại ấn của Hình bộ.

- Vậy đã đủ chưa ?

- Đủ rồi.

“Phan Kỳ Thành tuy là tiến sĩ lưỡng bảng xuất thân, một mặt tài danh văn chương, một mặt lão lại độc hành tung hoành một dải Hoàng Hà thiện nghệ võ công lẫn thủy tính, đều là đệ nhất lưu”. Lăng Ngọc Phong thở dài: “Con người đó văn võ song toàn, thật có thể coi là kỳ tài hiếm có trong võ lâm”.

Bốc Ưng cũng thở dài:

- Chỉ tiếc ông ta nếu so sánh với một người khác lại vẫn còn thua xa.

- Người khác là người nào ?

“Là người”. Bốc Ưng hững hờ đáp: “Ông ta nếu quả cũng mạnh như người, làm sao có thể chết trong tay người được ?”

Nói đến đó, đã không còn gì để nói nữa, có nói nữa cũng chỉ có hai chữ có thể nói: “Tái kiến”.

Nhưng Lăng Ngọc Phong lại khơi khơi còn muốn hỏi một câu nữa:

- Chuyện ở đây xem chừng đã xong hết, Bốc tiên sinh còn muốn đi đâu ?

“Ta còn phải đi gặp một người”. Bốc Ưng đáp: “Một người vô danh”.

Lăng Ngọc Phong cười cười:

- Người vô danh hình như thông thường đều đáng sợ hơn so với người hữu danh.

- Còn phải xem xem.

- Xem ?

“Xem xem người vô danh đó là ai”. Bốc Ưng đáp: “Có những bậc vô danh thường thường chết giữa cống rãnh kênh ngòi một cách mơ hồ”.

“Đó cũng phải để xem xem”. Lăng Ngọc Phong thốt: “Xem xem bậc vô danh đó là ai”.

Y nói:

- Ta biết có một bậc vô danh đã từng trong khoảnh khắc chém chết dưới đao mười ba cao thủ danh chấn giang hồ.

Bốc Ưng đình đình nhìn y, chằm chằm hỏi:

- Bậc vô danh người nói đến có phải là người ?

Lăng Ngọc Phong cười:

- Ta biết bậc vô danh đáng sợ nhất trong đương kim thiên hạ chỉ có hai người.

- Ô ?

- Nghe nói trong ba vị đại lão bản của Đồ Cục, có hai bậc vô danh đều có thể huy thủ sát nhân trong khoảnh khắc.

- Ô ?

Lăng Ngọc Phong lại cười cười:

- May là hai người đó đều không phải là người, người là người hữu danh, hữu danh phi thường.

Bốc Ưng cười lớn:

- Người nói đúng, xem ra đương án của Hình bộ quả thật hoàn chỉnh phi thường. Chỉ tiếc có chuyện người còn chưa minh bạch.

- Chuyện gì ?

Tiếng cười của Bốc Ưng đã ngưng hẳn, gằn từng tiếng:

- Người hữu danh cũng có thể giết người như vậy.

Lăng Ngọc Phong không nói gì, Bốc Ưng cũng ngậm miệng, hai người ngưng thị nhìn nhau, trên mặt tịnh không lộ xuất sát cơ đáng sợ gì, nhưng khí trời mùa thu mát mẻ trong ngần lại phảng phất âm u chìm đắm, cội ngô đồng bơ vơ lảo đảo bị gió thổi phàn phật vang tiếng xào xạc.

Có lẽ đó là sát khí, lợi khí sát nhân chém sát như chém bùn mới rút ra khỏi vỏ có thể có thứ hàn khí nhiếp hồn bức người, tuy nhìn không thấy, cũng sờ không được, nhưng lại có thể khiến cho nhân tâm run rẩy toàn thân bấn loạn, tứ chi không thể di chuyển nửa phân.

Cứ như vậy cũng không biết đã bao lâu, Lăng Ngọc Phong mới thở dài một hơi:

- Không thể ngay bây giờ, bây giờ không được. Cao thủ giao phong cũng phải chọn lúc.

Y nói:

- Không chiếm thiên thời, không được địa lợi, đều không thể xuất thủ, không có sát cơ cũng không thể xuất thủ.

Bốc Ưng đồng ý.

- Không thể xuất thủ mà xuất thủ, tất phải bại, không còn nghi ngờ gì nữa.

- May là sớm muộn gì cũng có một ngày.

“Người trong giang hồ đều biết Bốc tiên sinh luôn luôn rất ít khi xuất thủ, hai chục năm nay, xuất thủ không tới ba lần”. Lăng Ngọc Phong thốt: “Nhưng ta luôn luôn có cách để cho người xuất thủ”.

oOo

Suy luận

Hiện tại đã chính Ngọ, đã qua hơn một canh giờ nghỉ ngơi, sắc mặt của người áo xám vô danh đã đỡ hơn nhiều, hai bên trán âm ám đã tươi hơn.

Hắn đang ăn cơm. Đồ ăn của hắn đều đã trải qua quá trình tuyển lựa cẩn thận, không thể có quá nhiều dầu mỡ, cũng không thể chỉ toàn nước không có dầu, không thể quá bổ, cũng không thể không đủ dinh dưỡng, rau thịt không thể ăn quá nhiều, cũng không thể thiếu một chút, rượu càng không được đụng tới.

Bệnh gan thật là một thứ bệnh rất phiền hà, hắn rất ít khi xuất nhập giang hồ, bởi vì hàng ngày đều phải vật lộn với căn bệnh.

Đối với ẩm thực của hắn, Bốc Ưng hoàn toàn không cảm thấy hứng thú, gã thường hay cảm thấy kỳ quái một người làm sao có thể dựa vào những thứ đó để duy trì sinh mệnh.

Người áo xám vô danh giải thích cách ăn thú vị: “Nếu mình nghĩ thứ đó ăn ngon, thì thứ đó ăn ngon”.

Đó là nguyên tắc của hắn.

Bốc Ưng đã đến, hắn ngẩng đầu khỏi đĩa nấm đông cô xào một loại đậu tứ quý:

- Người đã gặp Trình Tiểu Thanh ?

“Đã gặp”. Bốc Ưng đáp: “Chỉ tiếc hắn hình như không thấy ta”.

- Còn Viên Viên ? Có tin tức của ả không ?

“Hoàn toàn không có”. Bốc Ưng đáp: “Nhưng tôi đã gặp Phan Kỳ Thành và Lăng Ngọc Phong, còn có Tiêu hồn Tiểu Thanh Y không ngờ cũng đã xuất hiện, dịch dung thuật của y quả nhiên không hổ là đệ nhất hải nội, ta có nhìn cách nào cũng nhìn không ra chân diện mục của y”.

Những chuyện đó đều không làm cho người áo xám ngạc nhiên, nhưng hẳn lại bất chợt hỏi một câu khiến cho người ta cảm thấy rất ngạc nhiên:

- Còn Phan Kỳ Thành ? Phan Kỳ Thành có phải đã chết trong tay Lăng Ngọc Phong hay Tiểu Thanh Y ?

Bốc Ưng là người rất khó lòng giật mình, lần này lại giật mình:

- Người làm sao biết Phan Kỳ Thành đã chết trong tay người khác ?

Người áo xám cười cười:

- Trên thế giới này có rất nhiều chuyện đều như vậy, người đáng chết không thể không chết, người biết quá nhiều là người đáng chết.

Hắn lại nói:

- Phan Kỳ Thành và Viên Viên đều là người biết quá nhiều.

Bốc Ưng đương nhiên phải hỏi:

- Bọn họ biết những gì ?

Người áo xám không trả lời, lại hỏi ngược:

- Người biết những gì ?

Bốc Ưng bắt đầu trầm ngâm, qua một hồi rất lâu mới trả lời:

- Ta biết bọn ta từ lúc bắt đầu đã sai lầm, không những nhìn lầm người, cũng đã đi lầm đường.

- Nói tiếp đi.

- Bọn ta một mực nghĩ Trình Tiểu Thanh và Hồng Hồng đều thương nhau, chỉ là vì vị Tam cô nãi nãi ngăn trở cho nên Hồng Hồng mới gả cho người khác, sau đó lại gặp phải bất hạnh, trái tim nguội lạnh, thương tâm tuyệt vọng đến mức cực điểm, cho nên đã lọt vào thanh lâu.

- Nàng ta tại sao không đi làm chuyện khác mà lại muốn làm kỹ nữ ?

- Ý tứ đó cũng giống như là xuất gia vậy, đều là tự phơi bày tự vứt bỏ, muốn vĩnh viễn xa lánh hồng trần.

- Nói như vậy cũng có thể hiểu được.

“Chỉ tiếc bọn ta đều đã tưởng lầm”. Bốc Ưng thốt: “Hong Hong tự nguyện chìm đắm phong trần căn bản không phải là vì hôn nhân giữa nàng và Trình Tiểu Thanh đã bị phong tỏa, mà là vì Bạch đại thiếu gia”.

- Bạch Tiên Quý ?

“Bạch Tiên Quý là trượng phu của Hong Hong, cũng là hậu nhân của Bạch Tam Gia trong Phong Trần Tam Hữu”. Bốc Ưng thốt: “Bạch gia là thế gia ở Cô Tô, Bạch đại thiếu gia từ nhỏ đã là thần đồng, chỉ bất quá không phải là học võ công, mà là cầm kỳ thư họa, văn thái phong lưu nổi tiếng nhất thời”

- Nhưng đối với một võ lâm thế gia mà nói, thứ người như vậy lại là một đứa con thất bại.

“Chính vì như vậy, cho nên mọi người đều nghĩ y và Hong Hong là một đôi phu thê không vui vẻ hạnh phúc, Hong Hong nhất định rất bất mãn đối với chồng mình, sau khi thủ tang cũng không thương tâm gì, bởi vì trong tim nàng còn có một tình nhân Trình Tiểu Thanh thân mật từ thuở ấu thơ”. Bốc Ưng cười khổ: “Kỳ thật mọi người đều đã lầm hoàn toàn”.

- Ô ?

- Hong Hong đối với Trình Tiểu Thanh căn bản không có tâm lưu luyến gì, cảm tình giữa bọn họ chỉ bất quá là Trình Tiểu Thanh một lòng tình nguyện, Hong Hong chưa bao giờ để tâm đến.

“Kỳ thật nổi quan tâm chân chính của nàng ta là Bạch công tử, người chồng chân chính của nàng”. Người áo xám thốt: “Đối với nàng ta mà nói, Trình Tiểu Thanh chung quy chỉ bất quá là một bằng hữu cùng trường thành từ tấm bé”.

“Trình Tiểu Thanh đối với nàng tuy vẫn thăm dò tình xưa, nhưng bằng vào thứ quan hệ giữa bọn họ, nàng ta nhất định lựa tình hướng chân thật uyển chuyển nói cho Trình Tiểu Thanh biết”. Bốc Ưng nói: “Ta nghĩ nàng ta tuyệt không thể, cũng bất nhẫn lừa gạt hẳn”.

- Nên là vậy.

- Cho nên Hong Hong đọa nhập hồng trần tịnh không phải là vì Trình Tiểu Thanh, điểm này bọn ta có thể xác định được.

- Vậy nàng ta làm kỹ nữ là vì ai ?

“Đương nhiên là vì Bạch công tử”. Bốc Ưng giải thích: “Từ khi Phong Trần Tam Hữu thay phiên nhau qua đời, Bạch gia ở Cô Tô cũng không còn bằng vào võ công để thủ thắng nữa, Bạch công tử cũng chuẩn bị cải biến môn phong, bằng vào thi lễ để truyền nối, chỉ tiếc thù gia mà Bạch Tam Gia năm xưa hành tẩu giang hồ đã kết hạ vẫn

không chịu buông tha cho bọn họ, nội trong một đêm giết tận toàn gia họ Bạch, chỉ còn có Hồng Hồng lúc đó đoán là đã được Lệnh Hồ Viễn cứu đi, hơn bảy chục mạng lớn nhỏ toàn bộ đều bị giết không còn một mạng”.

- Vụ huyết án đó người trong giang hồ biết được hình như tịnh không nhiều.

- Đó là vì thủ đoạn của hung thủ quá độc辣, quá thảm liệt, hơn nữa trong đó còn có dây dưa đến danh tiết của phụ nữ trong Bạch gia, cho nên chuyện đó chỉ có một vài người biết, cũng bất nhẫn nói ra.

- Hung thủ là ai ?

“Hung thủ là ai cho đến nay vẫn chưa phân định được”. Bốc Ưng đáp: “Đã từng có người điều tra qua đám cừu gia của Bạch Tam Gia, lúc vụ án xảy ra tịnh không có ai ở quanh quần đất Cô Tô”.

“Cả nhà chồng bị thảm tử, chính mình e rằng cũng đã tao ngộ sỉ nhục không thể nói ra, dưới ngàn vạn nỗi niềm đau xót thương tâm, cho nên mới lạc mình vào phong trần”. Người áo xám thốt: “Đó chỉ sợ là nguyên nhân chân chính tại sao Hồng Hồng đã vào kỹ viện”.

- Nhìn chung đáng lẽ là vậy, nhưng chân tướng thật ra ra sao, chỉ có Hồng Hồng mới rõ được.

- Người nghĩ trong đó còn có duyên cớ gì khác ?

- Nguyên nhân chân chính Hồng Hồng làm kỹ nữ e rằng vẫn là vì muốn tìm ra chân hung.

- Tìm ra hung thủ ? Tại sao nhất định phải làm kỹ nữ ?

- Chuyện có liên quan đến câu trả lời chỉ còn nước trước hết tìm Hồng Hồng mới có thể điều tra rõ ràng chân tướng.

- Hồng Hồng lại đã chết.

- Vậy chỉ còn nước tìm người thân cận nhất bên cạnh Hồng Hồng.

- Viên Viên ?

“Không sai”. Bốc Ưng đáp: “Có những chuyện Hồng Hồng đối với Lệnh Hồ Viễn cũng không thể kể ra, bất tiện nói ra, chỉ có trước mặt Viên Viên mới có thể thổ lộ tâm sự, cho nên bí mật của Hồng Hồng rất có thể chỉ có Viên Viên mới biết”.

- Chỉ tiếc Viên Viên lại đang đến lúc khẩn cấp quan đầu đột nhiên biến mất, cho đến nay hình như còn chưa có ai biết nơi hạ lạc của ả ta.

“Rất có thể còn có một người biết”. Bốc Ưng thốt: “Cũng chỉ có người đó biết”.

- Ai ?

“Phan Kỳ Thành”. Bốc Ưng giải thích: “Rạng đông hôm đó lúc vụ án xảy ra, chỉ có Phan Kỳ Thành ở gần tòa cự trạch của Hồng Hồng, lúc đó Viên Viên rất có thể đã phát hiện tình huống không hay, cho nên thừa cơ chạy trốn. Phan Kỳ Thành bắt gặp, đương nhiên chặn ả lại, đem ả giấu ở một nơi an toàn. Phan Kỳ Thành làm quan ở Tế Nam này, đối với đất đai nhà cửa đương nhiên rất rành rọt, chuyện muốn đem một người giấu kín tịnh không khó khăn gì.

- Có lý.

“Lúc đó trong cự trạch đã có khói tím bốc lên, tiếp theo đó phát hiện Trình Tiểu Thanh tay nắm hung đao, đứng ở đầu giường người chết, hơn nữa rất mau chóng nhận tội”. Bốc Ưng thốt: “Đến lúc đó, trong lòng Phan Kỳ Thành không cần biết có muốn nói gì cũng nói không được”.

- Có lý.

- Nhưng lần này sau khi ta đến Tế Nam, Phan Kỳ Thành lại luôn luôn muốn tìm cơ hội đem bí mật đó kể cho ta biết.

- Vậy ông ta tại sao không trực tiếp dẫn người đi tìm Viên Viên, trái lại trước tiên còn dẫn người đến trà quán kia ?

“Bởi vì ông ta biết trong trà quán đó có rất nhiều cao thủ đặc biệt đến đây xử lý chuyện này, toàn bộ đều không chịu để oan án của Trình Tiểu Thanh được phục hồi công đạo”. Bốc Ưng đáp: “Phan Kỳ Thành dẫn ta đến đó là vì muốn xem xem ta có thể đối phó với những người đó hay không”.

- Người nếu không thể đối phó bọn họ, Phan Kỳ Thành đem bí mật đó kể cho người nghe cũng vô dụng.

“Đúng”. Bốc Ưng thốt: “Phan Kỳ Thành không còn nghi ngờ gì nữa là một người hành sự rất cẩn thận”.

- Chỉ bất quá ông ta cũng có bí mật của ông ta.

“Không sai”. Bốc Ưng đáp: “Cho nên đợi đến khi ông ta muốn đem bí mật nói cho ta biết đã quá trễ rồi, ở trong lao phòng của Trình Tiểu Thanh, ta vốn nghĩ ông ta muốn xông ra ngoài để tránh né ta, không tưởng được, ông ta lại muốn thừa cơ dẫn ta đi gặp Viên Viên. Ông ta cố ý tìm ta quyết chiến chỉ bất quá là giả cho người khác xem”.

Gã lại nói:

- Trong lao phòng đó, ta vốn lại nghĩ bọn Tiểu Thanh Y đặc biệt muốn đi cứu Trình Tiểu Thanh, không tưởng được bọn họ lại vì muốn giết Phan Kỳ Thành diệt khẩu, cho nên lúc ông ta đứng ngoài sân đợi ta, ta còn chưa đến, ông ta đã dụng phải độc thủ.

“Kẻ giết ông ta là Lăng Ngọc Phong”. Bốc Ưng nói: “Lăng Ngọc Phong có công văn của Hình bộ, có thể dựa vào đó mà xử tử ông ta, từ đó mà nhìn, ông ta tất cũng là người trong tổ chức tội ác bí mật kia, cho nên mới có thể bị Hình bộ truy bắt, ông ta trà trộn vào Tế Nam phủ chỉ bất quá là một cách tung khói mù”.

- Còn Lăng Ngọc Phong ? Y cũng là người trong tổ chức đó ?

- Đại khái là vậy.

“Cho nên khi Viên Viên chạy trốn khỏi chỗ của Hồng Hồng, Phan Kỳ Thành không tiến hành tróc nã hung thủ ở đương trường, đó chỉ là vì ông ta biết hung thủ là Lăng Ngọc Phong”. Người áo xám thốt: “Cũng chính vì chuyện đó, tổ chức kia phát giác Phan Kỳ Thành có ý phản nghịch, cho nên phái người đến giết ông ta diệt khẩu”.

“Không sai”. Bốc Ưng nói: “Cho nên vụ án này hiện tại chỉ còn dư lại hai điểm nghi vấn còn chưa giải đáp được”.

- Hai điểm gì ?

- Thứ nhất, Hồng Hồng tại sao phải bỏ nhà làm kỹ nữ ? Thứ hai, Lăng Ngọc Phong tại sao nhất định muốn giết nàng ta ?

Muốn tìm cừu gia tịnh không nhất định phải làm kỹ nữ, trong đó không còn nghi ngờ gì nữa có một nguyên nhân rất đặc biệt.

Lăng Ngọc Phong giết Hồng Hồng, không những đã trải qua kế hoạch cực kỳ chu mật, mà hiển nhiên còn có một tổ chức rộng lớn chi trì sau lưng.

Cho dù Lăng Ngọc Phong là hung thủ giết chết toàn gia họ Bạch, lần này giết Hồng Hồng vì muốn nhổ cỏ tận gốc, giết người diệt khẩu, bằng vào thân phận của Hồng Hồng trong giang hồ cũng không đáng để y làm như vậy.

Cho nên hai điểm nghi vấn đó quả thật rất khó giải thích, trừ phi ...

- Trừ phi Viên Viên biết được bí mật trong đó, bọn ta lại có thể kịp thời tìm đến ả.

“Chỉ tiếc Phan Kỳ Thành trước khi nói ra chỗ hạ lạc của ả đã bị giết bịt miệng”. Người áo xám thốt: “May là người chết có khi cũng có thể thổ lộ chút bí mật”.

- Lần này người chết đã thổ lộ bí mật gì ?

“Phan Kỳ Thành ít ra đã cho bọn ta biết ông ta biết Viên Viên đang ẩn trốn ở đâu, chỗ đó rất có thể là xung quanh tòa cự trạch của Hồng Hồng”. Người áo xám hỏi Bốc Ưng: “Nếu người là Phan Kỳ Thành, người sẽ đem Viên Viên giấu ở chỗ nào ?”

Bốc Ưng trầm ngâm, đáp rất cẩn thận:

- Đêm hôm trước khi vụ án phát sinh, Phan Kỳ Thành luôn ở cùng một chỗ với Niếp Tiểu Trùng trên căn tiểu lâu theo dõi động tĩnh, lúc ông ta phát hiện Viên Viên trốn ra, đại khái trước hết đem ả ta giấu trong căn tiểu lâu đó.

- Rất có thể.

“Nhưng đợi đến khi Trình Tiểu Thanh tự nhận mình là hung thủ, sau khi vụ án đã định, Phan Kỳ Thành nhất định đã đem Viên Viên dời qua một chỗ an toàn hơn”. Bốc Ưng thốt: “Vì để tránh tai mắt của người ta, chỗ đó đương nhiên vẫn ở vùng phụ cận”.

Gã mạnh dạn hạ kết luận:

- Chỗ đó thậm chí rất có thể là tòa cự trạch của Hồng Hồng.

Người áo xám đối với suy luận của gã hiển nhiên hoàn toàn đồng ý, thần sắc phảng phất cũng tươi lên.

Bốc Ưng lại nói:

- Từ khi vụ án xảy ra, tòa cự trạch đó đã trở thành hoang phế, hơn nữa đã bị niêm phong, người trong nhà cố nhiên đều đã tẩu tán, người bên ngoài không liên quan gì đến cũng không thể tiến vào, một căn phế trạch không có người thật là một nơi ẩn trốn tốt nhất”. Bốc Ưng thốt: “Hà huống Viên Viên vốn đã trú ngụ trong đó rất lâu rồi, cho dù có người xông vào, ả cũng rất dễ dàng tránh né được tai mắt của những người đó”.

- Cho nên người đoán định bọn họ hiện giờ đang ở trong tòa cự trạch đó.

- Ta chỉ có thể đoán định Viên Viên đang ở đó.

- Còn Niếp Tiểu Trùng ?

“Niếp Tiểu Trùng không nói được”. Bốc Ưng cười khổ: “Niếp gia có rất nhiều chuyện kỳ quái, người ngoài khó có thể phán đoán được”.

“Niếp gia quả thật là một gia tộc rất kỳ quái, có người nói bọn họ là nhà duy nhất còn tồn tại trong Hạ Ngũ Môn, võ công truyền nối của Hạ Ngũ Môn bọn họ lại không tinh thông”. Người áo xám nói.

“Điểm đó là một nghi vấn”. Bốc Ưng thốt: “Nhưng ngoại trừ điểm đó ra, gia tộc bọn họ còn có rất nhiều chỗ kỳ quái”.

“Cho nên có người nói nhà bọn họ cũng đã từng đào tạo vài cao thủ nội ngoại gia, thậm chí có người luyện qua Kim Chung Trạo, Thiết Bối Sam, Hỗn Nguyên Ngốc Công”. Người áo xám nói: “Chỉ bất quá những người đó lúc hành tẩu giang hồ đều cải biến tên họ”.

Hắn lại bổ sung:

- Có người thậm chí còn nói trong bốn vị trưởng lão của Võ Đang có người của Niếp gia.

“Nhưng điểm kỳ quái đặc biệt nhất của gia tộc bọn họ vẫn là phương pháp thông tin của bọn họ”. Bốc Ưng thốt: “Lúc bọn họ hồ tương truyền tin, không phải là người của Niếp gia thì tuyệt đối không nghe thấy được”.

- Nghe nói nữ quyến trong nhà bọn họ cũng đều là người rất kỳ dị, hơn nữa đều là người có tiếng trong giang hồ.

Nói đến đó, người áo xám chợt cải biến thoại đề, hỏi Bốc Ưng:

- Người có biết ở đây là đâu không ?

Bốc Ưng mỉm cười:

- Nếu ta đoán không lầm, ở đây rất có thể là hậu viên của tòa cự trạch chỗ Hồng Hồng cư trú.

Người áo xám cũng cười cười, cười lớn:

- Những năm gần đây người quả thật đã có tiến bộ, không trách gì mỗi lần đánh cá đều thắng, cả Thần Tài cũng thua cho người.

- Mấy người trong Thần Tài căn bản không thể tính là con bạc được.

Bốc Ưng cũng đột nhiên cải biến thoại đề, hỏi người áo xám:

- Nếu quả ở đây thật là hậu viên của tòa cự trạch đó, Viên Viên có phải đang ở đây ?

- Phải.

oOo

Tổ thủ chiêu hồn

Một tiểu cô nương vận áo quần trắng như tuyết, khuôn mặt tròn tròn như cái bàn tròn bày đầy rượu thịt, đôi mắt tròn tròn, hai lúm đồng tiền tròn tròn.

Viên Viên chung quy đã xuất hiện, nụ cười trên mặt lại đã không còn xuất hiện. Đại tiểu thư của nhà ả không những là người thân cận nhất của ả, cũng là thân nhân duy nhất của ả trên thế giới này.

“Đến sau canh ba, tôi đã biết có gì không hay, Lăng Ngọc Phong chính là hung thủ của vụ huyết án năm xưa”. Viên Viên nói: “Cho nên tôi đã thừa cơ bỏ trốn, đi thông báo tin tức”.

- Người bỏ chạy là ý riêng của người ?

- Phải.

- Đại tiểu thư của người sao lại không đồng ý ?

“Bởi vì nàng muốn tận tay phục thù”. Viên Viên đáp, bộ dạng ả phảng phất có chút dẫn đo: “Nàng cũng không muốn làm chuyện xấu hổ”.

- Phục thù là chuyện tráng cử, sao lại có thể nói là chuyện xấu hổ ?

Viên Viên ngậm miệng, hiển nhiên không muốn đề khởi điểm đó, cho nên Bốc Ưng lại đổi đề tài:

- Còn Niếp Tiểu Trùng ?

- Hắn đã bỏ đi, trong nhà hắn hình như có chuyện gấp, hơn nữa hắn cũng không muốn tái kiến Lăng Ngọc Phong, càng không muốn gặp Tiểu Thanh Y.

“Tại sao ?” Bốc Ưng hỏi: “Lẽ nào giữa bọn họ cũng có quan hệ gì ?”

“Cái đó tôi không biết”. Viên Viên đáp: “Chuyện của Niếp gia cả ông cũng không biết, hà huống là tôi”.

- Xem ra Niếp Tiểu Trùng cũng nghĩ Lăng Ngọc Phong là hung thủ.

- Hắn nói như vậy.

- Các người bằng vào cái gì mà đoán định điểm đó ?

- Bằng vào một vết thẹo đao.

“Thẹo đao ?” Bốc Ưng lập tức hỏi truy: “Thẹo đao ra sao ?”

“Là một vết thẹo giống như con ngô công vậy, rất dài, rất xấu, bởi vì sau khi trúng đao lập tức dùng chỉ da bò đặc chế may miệng vết thương lại, sau khi vết thương thuyên giảm, đường kim hai bên cũng biến thành giống như chân ngô công vậy”. Viên Viên lại nói: “Có thể ngô công không dài đến thế”.

- Dài bao nhiêu ?

“Tối thiểu cũng một thước ba bốn tấc”. Viên Viên đáp: “Một đao chặt xuống sạch gọn bén nhạy, nếu không phải vì Lăng Ngọc Phong mặc y phục dày, một đao đó có thể đã dồn y vào tử địa”.

- Nói như vậy, người muốn giết y, không còn nghi ngờ gì nữa, là một nhất lưu cao thủ dụng đao.

- Không những là cao thủ dụng đao, người may vết thương lại cho y nhất định cũng là cao thủ.

- Trên người y có vết thẹo dài như vậy, sao ta lại không nhìn thấy ?

Viên Viên lại ngậm miệng, Bốc Ưng dùng đôi mắt sắc bén như mắt ưng nhìn ả chăm chăm, lại hỏi truy:

- Ta nhìn không thấy có phải là vì vết thẹo đó ở chỗ người khác khó lòng phát hiện, phải cởi y phục ra mới có thể nhìn thấy ?

Viên Viên vẫn không mở miệng, trên mặt lại đã lộ xuất một thứ biểu tình rất kỳ dị, tỏ vẻ vừa phẫn nộ, vừa bi thương.

Ả vốn là một người miệng lưỡi lanh lẹ, nhưng một khi đề cập đến thoại đê đó, ả lại biến đổi, giống như hận không thể dụng toàn lực đâm một quyền vào miệng Bốc Ưng, đánh gãy hết răng của gã để gã vĩnh viễn không nói đến chuyện đó nữa.

Kỳ thật không cần ả nói ra, Bốc Ưng đã hoàn toàn minh bạch.

--- Lăng Ngọc Phong là hung thủ của vụ huyết án Bạch gia.

--- Phụ nữ của Bạch gia có rất nhiều người đã bị làm nhục, Hồng Hồng cũng là một trong số.

Một chỗ kín trên người Lăng Ngọc Phong có một vết sẹo đao như con rít dài hơn một thước, chỉ có lúc y khóa thân mới có thể nhìn thấy.

--- Hồng Hồng cam tâm làm kỹ nữ là vì muốn tạo ra cơ hội như vậy, bởi vì chỉ có kỹ nữ mới có thể nhìn thấy bộ dạng của một nam nhân xa lạ lúc lỏa thể.

--- Nàng đương nhiên vô phương tìm đến hung thủ, nhưng nàng tin hung thủ sau khi nghe thấy có một kỹ nữ nổi danh nhất định sẽ chủ động đến tìm nàng.

Sau khi tổng hợp bao nhiêu nguyên nhân đó, lý do hung thủ muốn giết Hồng Hồng đã rất minh hiển.

Đó là chuyện xấu xa, Viên Viên không chịu nói ra, Bốc Ưng cũng không đề cập đến nữa, gã chỉ nói:

- Hiện tại bọn ta xem chừng chỉ có một chuyện còn chưa làm.

- Giết Lăng Ngọc Phong ?

- Cho dù không giết y cũng phải bắt y quy án.

Người áo xám chung quy đã mở miệng:

- Hiện tại vụ án khời tím đã phá, Trình Tiểu Thanh tuy đối với Hồng Hồng tình xưa vẫn thâm, không ngại chết theo nàng, nhưng hiện tại cũng bắt tất phải chết.

- Hắn có muốn chết chỉ sợ cũng chết không được.

- Cho nên cuộc đánh cá giữ người và Lý Hồng Bào, người đã thắng, hà tất phải lo lắng tới chuyện khác ?

- Y chưa chết, lòng ta chưa yên.

- Lăng Ngọc Phong năm mười hai tuổi đã phá một vụ án cướp của rất phức tạp, một người luôn luôn truy bắt đại đạo gian xảo đương nhiên là chuyên gia về trốn tránh, người muốn tróc nã y e rằng không phải dễ.

“Ta biết”. Bốc Ưng đáp: “May là ta bắt tất phải đi”.

- Bất tất phải tróc nã y ? Tại sao ?

“Bởi vì ta tin nhất định có người có thể thế ta làm chuyện đó”. Bốc Ưng đáp: “Trừ ta ra, nhất định còn có người không muốn để y sống nữa”.

Lần này gã lại đã nói đúng.

Một bàn tay chọt từ bên ngoài thò vào, giống như là thò ra khỏi mặt nước vậy, im lặng mềm mại không phát ra bất cứ thanh âm nào, cũng không đập vỡ tường vách, cả một chút đất đá cũng không rơi rớt.

Tay rất đẹp, ngón tay thon dài, điểm đáng tiếc duy nhất là khớp xương trên ngón tay cái hơi thô, cho nên trên ngón tay mang một chiếc nhẫn bảo thạch sáu màu tươi tắn sáng lạn để che chỗ thô.

Đó không còn nghi ngờ gì nữa là tay nữ nhân, y đang hướng về phía Bốc Ưng vậy.

Bốc Ưng không do dự bước tới, bước dài về phía tường, chừng như trước mặt căn bản không có một bức tường vậy.

Đợi đến khi gã đi tới, trên tường quả nhiên xuất hiện một lỗ lớn, người Bốc Ưng đã xuyên qua tường ra ngoài.

Bên ngoài là giả sơn thác chảy, hoa lá lác đác, phẳng phất có một bóng người màu xanh lợt thoáng lên.

Bốc Ưng bước tới, bóng người đã đứng đối diện trên hòn giả sơn, mặc áo xanh lợt, cho dù không thấy rõ người, cũng có thể nhìn thấy y phục rất mắc tiền, rất quý giá.

Hình dáng của y cũng rất đẹp, rất mỹ miều, rất yêu kiều, chỉ tiếc lưng lại quay về phía Bốc Ưng, không nhìn thấy mặt y.

Bốc Ưng tịnh không truy đuổi, y đã bước đi trước, hiện tại cự ly cũng cách xa Bốc Ưng bảy tám trượng, muốn rượt cũng rất khó lòng rượt kịp.

Hà hướng bên ngoài còn có thứ khác thu hút Bốc Ưng – bên cạnh ao nước dưới giả sơn thác chảy không ngờ có đặt một cỗ quan tài.

Bốc Ưng không rượt, thanh y nhân cũng không đi, Bốc Ưng mở quan tài, y cũng không quay đầu.

Y đương nhiên biết trong quan tài có gì.

Trong quan tài thông thường đều là tử thi. Cỗ quan tài này cũng không ngoại lệ, Lăng Ngọc Phong nửa ngày trước vẫn tươi tắn khỏe mạnh hiện tại đã bất động nằm dài trong quan tài.

Người đó có phải thật là Lăng Ngọc Phong ?

Thanh y nhân trên giả sơn dùng một thanh âm sắc bén quái dị cười khằng khặc:

- Người tốt hơn hết là đừng đụng vào y, cũng không cần xem vết theo của y, hiện tại không chừng trên dưới toàn thân y đều có độc, chân người mà đụng vào chân hẳn là thúi rữa, tay đụng lên tay hẳn thì toàn thân sẽ rữa nát.

Y một mặt nói, một mặt thoái lui, từng bước thoái lui về sau, không ngờ không thi triển khinh công.

Y thoái lui được vài bước, người áo xám đã từ bên kia hòn giả sơn xuất hiện, y thoái lui từ trên hòn giả sơn, người áo xám cũng từng bước từng bước lên hòn giả sơn, y thoái một bước, hẳn tiến một bước.

Y không thi triển khinh công, cũng không chạy trốn, bởi vì toàn thân trên dưới mỗi một chỗ yếu hại đều đã bị người áo xám bao bọc dưới uy lực cử thủ nhất kích của hắn.

Cả Viên Viên đứng xa xa nhìn cũng có thể cảm thấy thứ uy lực đó, lòng bàn tay khẩn trương toát cả mồ hôi lạnh.

Áp lực Tiểu Thanh Y phải chịu đương nhiên càng lớn hơn, chỉ cần bỏ chạy là chết chắc, không còn nghi ngờ gì nữa, không cần biết làm cách nào bỏ chạy, bỏ chạy đi đâu cũng đều khó lòng chạy thoát khỏi thế đánh của người áo xám.

Không tưởng được người áo xám đã dừng lại.

Tiểu Thanh Y lập tức bay lên, lẳng không phi thân đem chiêu thức khinh công “Tế Hung Xảo Phiên Vân” rất phổ thông hoàn toàn biến đổi, biến thành tràn ngập biến hóa lộn vòng ưu nhã kỳ xảo, phát huy khinh công đến mức tinh diệu nhất.

Y phảng phất đã tính đúng Bốc Ưng lần này tuyệt không thể buông tha y, cho nên trước hết xuất thủ chế phục, lẳng không đánh xuống, trong nháy mắt đã đánh ra liên tục ba chiêu hai chục thức.

Trong nháy mắt đó, trên mặt Bốc Ưng đã phát sinh một biến hóa kỳ quái phi thường, chừng như bất chợt nhìn thấy chuyện vốn tuyệt không thể xảy ra.

Cho nên Tiểu Thanh Y vốn rất khó lòng toàn thân thoái lui, hiện tại lại đã trong nháy mắt chạy thoát được.

Viên Viên nhìn thấy rất rõ, nhịn không được hỏi:

- Bốc đại thúc, ông hồi nãy như nhìn thấy quý vậy, thật ra đã nhìn thấy gì ?

Bốc Ưng lại ngậy người cả nửa ngày mới hồi đáp:

- Ta nhìn thấy một khuôn mặt, Tiểu Thanh Y vốn không nên mang khuôn mặt của người đó.

- Người đó là ai ?

- Niếp Tiểu Trùng.

- Ông nói Tiểu Thanh Y hồi nãy lại có khuôn mặt của Niếp Tiểu Trùng ?

- Phải.

Viên Viên cũng ngậy người, lẩm bẩm:

- Lẽ nào Niếp Tiểu Trùng là Tiểu Thanh Y ? Lẽ nào Tiểu Thanh Y là Niếp Tiểu Trùng ?

- Nhưng Niếp Tiểu Trùng đã đi rồi, hơn nữa nhất định đã đi với Hồ Kim Tự.

- Người làm sao biết ?

- Người cùng Phan Kỳ Thành chặn đường bọn ta, người dẫn dụ Hồ Kim Tự xuống xe ngựa nhất định là Niếp Tiểu Trùng.

- Đúng.

“Nghe nói trong nhà của Niếp Tiểu Trùng có chuyện gấp phải quay về, Hồ Kim Tự nhất định sẽ đi theo hắn”. Bốc Ưng cười khổ: “Hồ đại tiểu thư gần đây đối với chuyện của Niếp gia có hứng thú phi thường”.

- Cho nên người cũng không hỏi nơi hạ lạc của nàng.

“Cả người cũng không hỏi, ta đương nhiên càng không để tâm tới”. Bốc Ưng đáp: “Hà huống hai người chia cách một thời gian cũng tốt, cũng tránh được cả ngày mũi đụng mũi, mắt đụng mắt, chán ngán lẫn nhau”.

Người áo xám chợt xen lời, cười cười:

- Câu nói đó thật là một danh ngôn chí lý, vợ chồng trong thiên hạ đều nên ghi nhớ trong lòng.

Hắn tuy mỉm cười, lại tỏ vẻ rất mệt mỏi, sắc mặt chùng như còn đen tái hơn hồi nãy một chút, mắt lại vàng hơn một chút.

“Tiểu Thanh Y tuy đã đi, lại không có quan hệ gì tới vụ án, vụ án này vốn đã có thể coi là hoàn toàn kết thúc”. Hắn nhìn Bốc Ưng: “Bộ dạng của người xem ra cũng có nhiều tiền hơn, nghe nói trong nhà bếp của Hồ đại tiểu thư chứa nhiều đồ bổ chất béo, đối với nam nhân thập phần hữu ích”.

Bốc Ưng cũng đang nhìn hắn, trong mắt tràn ngập vẻ quan tâm:

- Người cũng nên bảo trọng, lương dược duy nhất để trị căn bệnh gan là hai chữ “tĩnh dưỡng”, ngàn vạn lần không nên tức giận thương tâm.

Người áo xám mỉm cười:

- Người bớt gây phiền hà bên ngoài, ta sẽ không thể tức giận thương tâm.

Hắn vỗ vỗ tay, bên ngoài tường chợt có một cỗ kiệu bay tới, cả người khiêng kiệu cũng bay theo, người bay lất phất theo gió, kiệu giống như là một tờ giấy, người cũng giống như tờ giấy.

Người áo xám giơ tay từ biệt, leo lên kiệu, người và kiệu lại phiêu phưởng bay đi, chỉ nghe hấn nói từ trong kiệu:

- Đừng quên người mang chiếc nhẫn sắt đen hình dáng kỳ lạ, rất có thể cũng thuộc vào cùng tổ chức với Tiểu Thanh Y, lần này y tuy không xuất thủ, đợi đến khi y xuất thủ, phiền hà to tát vô cùng.

Tổ chức đó là tổ chức nào ? Bốc Ưng tạm thời không muốn nghĩ đến, không cần biết ra sao, đó cũng là một cố sự khác.

- o O o -